

WYMAGANIA SZCZEGÓLNE

SPIS ZAWARTOŚCI

1. WSTĘP.....	2
2. MATERIAŁY.....	3
3. SPRZĘT.....	13
4. TRANSPORT.....	16
5. WYKONANIE ROBÓT.....	17
6. KONTROLA JAKOŚCI ROBÓT.....	33
7. OBMIAR ROBÓT.....	37
8. ODBIÓR ROBÓT.....	37
9. PODSTAWA PŁATNOŚCI.....	42
10. PRZEPISY ZWIĄZANE.....	44

NAJWAŻNIEJSZE OZNACZENIA I SKRÓTY

OST	ogólna specyfikacja techniczna
SST	szczególwa specyfikacja techniczna
PZJ	program zapewnienia jakości
bhp.	bezpieczeństwo i higiena pracy
PN	polska norma
BN	norma branżowa
ITB	Instytut Techniki Budowlanej

1. WSTĘP

1.1. Przedmiot specyfikacji technicznej

Przedmiotem niniejszej Specyfikacji Technicznej /ST/ są wymagania dotyczące wykonania i odbioru robót dotyczących termomodernizacji budynku Specjalnego Ośrodka Szkolno – Wychowawczego nr 1 w Suwałkach przy ul. Przytorowej oraz dostosowania do wymogów p.poż.

1.2. Zakres stosowania specyfikacji

Specyfikacja Techniczna /ST/ jest stosowana jako dokument przetargowy i kontraktowy przy zlecaniu i realizacji robót wymienionych w punkcie 1.1.

1.3. Zakres robót objętych specyfikacją

Roboty, których dotyczy Specyfikacja, obejmują czynności umożliwiające i mające na celu zrealizowanie w całości w/w budynku, ale dotyczą wyłącznie robót budowlanych

Niniejsza specyfikacja techniczna związana jest z wykonaniem n/w robót:

- 1.3.1 wykonanie wykopów
- 1.3.3 izolacja pionowa łącznie z tynkami fundamentów i ścian piwnic
- 1.3.4 izolacja termiczna ścian piwnic
- 1.3.5 obsypanie fundamentów i ścian piwnic
- 1.3.6 izolacja termiczna ostatniego stropu
- 1.3.7 pokrycie dachu styropapapapą
- 1.3.8 montaż stolarki okiennej i drzwiowej
- 1.3.9 wykonanie ścianek działowych
- 1.3.10 tynki wewnętrzne na ścianach
- 1.3.11 malowanie ścian wewnętrznych
- 1.3.12 montaż stolarki drzwiowej
- 1.3.13 wykonanie zewnętrznej warstwy docieplającej ścian

1.4. Ogólne wymagania dotyczące robót

Wykonawca robót jest odpowiedzialny za jakość ich wykonania oraz za ich zgodność z dokumentacją projektową, specyfikacją i poleceniami nadzoru inwestorskiego i autorskiego oraz zgodnie z art. 22,23 i 28 ustawy Prawo Budowlane.

2. MATERIAŁY

2.1. Materiały stosowane do budowy – wymagania ogólne

Wszystkie materiały stosowane do budowy muszą posiadać odpowiednie atesty, certyfikaty i świadectwa jakości oraz dopuszczenia do stosowania w budownictwie.

Materiały nie odpowiadające wymaganiom zostaną przez Wykonawcę wywiezione z terenu budowy, bądź złożone w innym miejscu.

Każdy rodzaj robót, w którym znajdują się nie zbadane i nie zaakceptowane materiały, Wykonawca wykonuje na własne ryzyko, licząc się z jego nie przyjęciem i niezapłaceniem.

Wymagania szczegółowe dotyczące materiałów budowlanych powinny być zgodne z „Warunkami technicznymi wykonywania i odbioru robót budowlano-montażowych” t.I.

2.2. Stal zbrojeniowa i kształtowa

- a) do zbrojenia konstrukcji żelbetowej należy stosować pręty ze stali klas A-0 (StoS) oraz A-III (34GS) zgodnie z PN-B-03264:1999, określenie w dokumentacji projektowej. Właściwości stali zbrojeniowej określają normy: PN-82/H-9315 i PN-89/H-84023-06
- b) do wykonywania podciągów i nadproży z zastosowaniem belek stalowych walcowanych należy stosować belki dwuteowe normalne ze stali niestopowej wg PN-91/H-93407 oraz zgodnie z normą PN-90/B-03200
- c) wymagania jakościowe – powierzchnia walcówki i prętów powinna być bez pęknięć, pęcherzy i naderwań. Na powierzchni czołowej prętów niedopuszczalne są pozostałości jamy usadowej, rozwarstwienia i pęknięcia widoczne gołym okiem. Dopuszczalne wady powierzchniowe określa norma PN-82/H-93215
- d) odbiór stali zbrojeniowej i kształtowej na budowie dokonywany jest na podstawie atestu. Przywieszki metalowe, przymocowane co najmniej po dwie do każdej wiązki prętów, kręgów lub elementu kształtowego, na których należy podać w sposób trwały:
- znak lub nazwę wytwórcy
 - średnicę nominalną
 - znak stali
 - nr wytopu lub partii
 - znak obróbki cieplnej (w przypadku prętów obrabianych termicznie)
 - masę partii
- Dla gotowych (odgiętych) prętów lub statek zbrojeniowych należy podać:
- znak wytwórcy
 - rodzaj stali, średnicę
 - oznaczenie elementu, do którego przeznaczony jest dany pręt, siatka, strzemiona, zgodnie z dokumentacją konstrukcyjną obiektu
- e) magazynowanie stali – wszystkie elementy muszą być magazynowane pod zadaszeniem nie bezpośrednio na ziemi ale na podkładach rozdzielających co ok. 2,0m
- f) badanie stali na budowie – dostarczoną na budowę stal należy zbadać laboratoryjnie w przypadku gdy:
- nie dostarczono atestu
 - powstają wątpliwości co do właściwości stali na podstawie oględzin zewnętrznych
 - stal pękła przy zginaniu
- Decyzje o konieczności wykonania badań laboratoryjnych podejmuje inspektor nadzoru.

2.3. Mieszanka betonowa

- Przygotowanie mieszanki betonowej powinno być dokonywane ze składników odpowiadających Polskim Normom lub świadectwom Instytutu Techniki Budowlanej. Mieszanka może być wykonywana na budowie lub dostarczana gotowa z wytwórni (zgodnie z PN-88/B-06250).
- W obu przypadkach mieszanka i beton powinien spełniać podstawowe wymagania:
- a) warunki środowiskowe, w których elementy konstrukcyjne będą użytkowane zaliczono do klasy środowiska I (środowisko suche), zastosowano beton zbrojony PN-B-19701
- b) woda dodawana do mieszanki betonowej – zgodnie z normą PN-88/B-32250. Można używać bez badania wody wodociągowej oraz wód zdanych do picia oprócz mineralnych i wód z rzek i jezior. Nie wolno stosować wód morskich, ściekowych,

- kanalizacyjnych, mineralnych oraz zawierających tłuściec organiczne, oleje, glony, muł
- c) beton po zagęszczeniu nie powinien zawierać pustek powietrznych więcej niż 3% przy ziarnach $\geq 16\text{ mm}$ i 4% przy ziarnach $< 16\text{ mm}$
- d) maksymalny wymiar ziaren nie powinien przekraczać:
 - 1/4 najmniejszego wymiaru elementu konstrukcyjnego
 - odległości między prętami zbrojenia zmniejszonego o 5mm
 - 1/3 grubości wykładanego otulenia
- e) maksymalna zawartość chlorków w stosunku do masy cementu nie może przekraczać 0,4%
- f) konsystencja mieszanek betonowej – gęstoplastyczna
- g) temperatura mieszanek: 5 – 30°C
- h) minimalny współczynnik c/w dla betonu zbrojonego wynosi 1,54, minimalna zawartość cementu dla betonu zbrojonego wynosi 260 kg/m³
- i) wytrzymałość gwarantowana betonu C20/25 wynosi nie mniej niż 20MPa

2.4. Cegła dziurawka

Jest cegła drążona, wypalana z gliny, powinna odpowiadać wymaganiom normy państwowej PN-74/B-12002. Wytwarzana jest w jednej wielkości odpowiadającej formatowi cegły zwykłej tj. 250/120/65 mm. W zależności od kierunku otworów przelotowych rozróżnia się dwa rodzaje dziurawek:

- W - wozówkowa o otworach podłużnych
- G - główkowa o otworach poprzecznych

Cegły wozówkowe produkowane są z dwoma i trzema otworami, cegły główkowe z pięcioma i sześcioma otworami..

Orientacyjna masa cegły wynosi 2,0 – 2,5 kg.

Powierzchnie zewnętrzne cegły muszą być gładkie i równe

Dopuszczalne odchyłki wymiarowe:

- na długości (250 mm) +/- 6 mm
- na szerokości (120 mm) +/- 4 mm
- na grubości (65 mm) +/- 3 mm

Wady i uszkodzenia cegły nie mogą przekraczać wartości jn.:

- odchylenia płaszczyzny powierzchni i krzywizny:
 - * od płaszczyzn podstaw: klasa 5 - 5 mm, klasa 3,5 - 6 mm
 - * od płaszczyzn bocznych i czołowej: klasa 5 - 6 mm, klasa 3,5 - 7 mm
- szczyrby i pęknięcia krawędzi oraz naroży – głębokość:
 - * dopuszczalna wielkość uszkodzeń: klasa 5 - 17 mm, klasa 3,5 - 25 mm
 - * dopuszczalna liczba uszkodzeń: klasa 5 - 2 szt, klasa 3,5 - 3 szt.
- pęknięcia zewnętrzne w płaszczyznach podstaw lub płaszczyznach bocznych przechodzące przez całą grubość ścianki – długość:
 - * dopuszczalna wielkość uszkodzeń: klasa 5 - 35 mm, klasa 3,5 - 40 mm
 - * dopuszczalna liczba uszkodzeń: klasa 5 - 3 szt, klasa 3,5 - 5 szt.

Przeznaczenie cegły oraz nasiąkliwość:

- klasa 3,5, nasiąkliwość – 25% przeznaczona wyłącznie do wykonywania ścianek działowych i ścian nie narażonych na działanie mrozu w stanie zawilgocenia.
- klasa 5, nasiąkliwość 22% przeznaczona do wykonywania ścian nośnych i wewnętrzných, ścian zewnętrznych nośnych przy spełnieniu warunków mrozoodporności, ścianek działowych.

W każdej dostarczonej partii 25 % cegieł powinno być cechowanych znakiem wytwórci. Klasy dziurawki oznaczane są w wytwórni w ten sposób, słupy cegieł znakowane są farbą niezmywalną: klasa 5 - dwoma paskami niebieskimi, klasa 3,3 - dwoma paskami żółtymi.

2.5. Blocki i pustaki z betonu komórkowego

Blocki i płytki z autoklawizowanego betonu komórkowego powinny odpowiadać wymaganiom normy PN-80/B-06258.

Blocki oraz płytki powinny posiadać kształt prostopadłościannu o wymiarach:

- długość 49 lub 59 cm
- wysokość 24 cm
- grubość 18, 24, 39 cm - dla blozków
- 6, 12 cm - dla płytek

W zależności od odchylek wymiarowych oraz dopuszczalnych wad i uszkodzeń rozróżnia się dwa gatunki: I i 2.

W zależności od gestości objętościowej wyrobu rozróżniamy cztery odmiany blozków oraz płytek:

- M 400 - gestość w stanie suchym 450 kg/m³ - klasa: B 1,5
- M 500 - gestość w stanie suchym 550 kg/m³ - klasy: B 2,0; B 3,0
- M 600 - gestość w stanie suchym 650 kg/m³ - klasy: B 3,0; B 4,0; B 5,0
- M 700 - gestość w stanie suchym 750 kg/m³ - klasy: B 4,0; B 5,0; B 6,0

Klasy blozków oraz płytek różniące się w zależności od wytrzymałości na ściskanie.

Blocki i płytki mogą być stosowane:
- do wznoszenia ścian zewnętrznych i wewnętrznych na wysokości min. 50 cm ponad terenem, po odizolowaniu izolacją wodoszczelną od fundamentów lub ścian piwnicznych

- w pomieszczeniach o stałej wilgotności powietrza wyższej niż 75% mogą być stosowane po odpowiednim zabezpieczeniu przed zawilgoceniem powierzchni zewnętrznych przegród budowlanych za pomocą środków hydrofobowych.
- do celów izolacyjnych i wypełnienia konstrukcji należy stosować blocki i płytki odmiany M 400, M 500 i M 600

- do celów konstrukcyjnych należy stosować blocki i płytki odmiany M 600 i M 700, klasy: B 4,0, B 5,0, B 6,0.

Wymagania techniczne:

a) blocki i płytki powinny posiadać odpowiednią dla danej odmiany i klasy wytrzymałość na ściskanie określone w normie

b) stężenie naturalnych pierwiastków promieniotwórczych w betonie komórkowym powinno spełniać wymagania określone w wytycznych wydanych przez Instytut Techniki Budowlanej

c) elementy powinny posiadać kształt prostopadłościannu o prostych krawędziach i płaskich, równych powierzchniach

d) odchylki wymiarowe elementów nie powinny przekraczać wielkości określonych normą

e) powierzchnie nie mogą wykazywać pęknięć i rys poziomych oraz pionowych widocznych gołym okiem

f) barwa elementu powinna być jednolita.

Blocki i płytki mają bardzo dobrą izolacyjność termiczną, ale też znaczną nasiąkliwość objętościową dochodzącą do 45%, co przy pełnym zawilgoceniu powoduje obniżenie ich wytrzymałości o 50%, a w okresie zimowym przemarzanie muru. Elementy zawilgoczone przed wmurowaniem należy koniecznie osuszyć.

2.6 Belki nadprożowe typu L-19

Prefabrykowane belki nadprożowe L-19 ujęte w karcie katalogu budownictwa pod numerem KB1 – 31.3.4.(1) – 82, są przeznaczane do przekrywania otworów drzwiowych oraz okiennych w budownictwie mieszkaniowym oraz ogólnym.

Belki dostosowane są do typowych otworów okiennych i drzwiowych.

Ze względu na charakter pracy nadproża dzielą się na trzy zasadnicze grupy :

- „D” - nadproża drzwiowe
- „N” - nadproża okienne w ścianach zewnętrznych obciążonych stropami
- „S” - nadproża okienne w ścianach zewnętrznych nie obciążonych stropami

Belki nadprożowe mogą być stosowane do innych celów pod warunkiem zachowania rozpiętości, obciążeń oraz maksymalnych nośności elementów podanych w projekcie.

Dane techniczne :

- beton klasy C20/25

- stal zbrojenkowa, stal montażowa

- klasa odporności ogniowej „B” (2 godziny)

Nadproża drzwiowe są liczone na obustronne obciążenie stropem o rozpiętości 6,0 m i ciężarze 300 daN/m² oraz dla obciążeń :

- w fazie montażowej - 100 daN/m² obciążenia montażowego

- w fazie eksploatacyjnej - 450 daN/m² obciążenia zewnętrznego

Nadproża okienne w ścianach zewnętrznych obciążonych stropami liczone były na obciążenie stropem o rozpiętości 6,0 m jednostronnie.

W obliczeniach uwzględniono współprace wieńców stropowych zbrojonych 2 prętami o średnicy 10mm ze stali dla nadproży okiennych.

Ilość elementów w ścianie zależna jest od jej grubości

Nadproża w ścianach zewnętrznych powinny być ocieplone

Minimalna długość oparcia belek na podporach wynosi 9 cm

2.10. Drewno budowlane

Drewno budowlane jest materiałem ze ściętych drzew, przede wszystkim iglastych (najczęściej świerkowych lub sosnowych).

Do celów budowlanych stosuje się drewno przechowywane w stanie powietrzno-suchym. Takie drewno zawiera 10 – 15% wilgoci.

Wytrzymałość drewna zależy od jego gatunku i klasy, od wad wrodzonych, zdrowotności, uszkodzeń mechanicznych i stopnia zawilgocenia. Nieprawidłowości w układzie włókien, jak falistość włókna o przebiegu skośnym itp., obniżają wytrzymałość drewna. Sęki sąbo wyrosnięte, murszejące, znajdujące się w pobliżu krawędzi drewna tartego znacznie osłabiają jego przekrój; zmniejszają wytrzymałość. Tarcica z takimi wadami nie nadaje się do konstrukcji drewnianych i powinna być wysegregowana. Do celów konstrukcyjnych należy dobierać drewno o możliwie równoległym do krawędzi układzie włókien i o możliwie małej ilości sęków.

Sortymenty i klasy drewna:

a) drewno na stemple budowlane – otrzymuje się z wyrębu drzew iglastych po oczyszczeniu z sęków i okorowaniu. W zależności od długości i średnic drewno na stemple budowlane dzieli się na: długie, krótkie i wyrzynki. Drewno na stemple budowlane powinno odpowiadać określonym normom i warunkom jakościowym.

b) tarcica iglasta – dzieli się na tarcicę nieobryznaną i tarcicę obryznaną. W robotach ciesielskich stosuje się prawie wyłącznie tarcicę obryznaną z drewna iglastego. W zależności od wymiarów przekroju poprzecznego tarcica obryznaną dzieli się na deski, bali, listwy, łaty, krągdałki i belki.

W zależności od cech fizycznych drewna tarcica dzieli się na klasy. Przy obliczaniu konstrukcji drewnianych (zgodnie z normą PN-B-03150) należy stosować drewno następujących klas: C18, C24, C30, C35, C40).

Impregnacja drewna – ma na celu uodpornienie drewna na oddziaływanie szkodliwych czynników zewnętrznych oraz szkodników biologicznych. Środki impregnacyjne są to zwykle mieszaniny solne różnych związków chemicznych rozpuszczalnych w wodzie lub środki oleiste.

2.11. Materiały malarskie – farby

Farby gotowe (np. farby olejne, syntetyczne, lakiery, emalie, farby emulsyjne i silikonowe) powinny być przygotowane fabrycznie w postaci cakowicie przystosowanej do użycia na budowie.

Farby niezależnie od ich rodzaju powinny odpowiadać wymaganiom norm państwowych lub świadectw dopuszczenia do stosowania w budownictwie.

2.12. Stolarka budowlana

2.12.1 Stolarka okienna

W budynku zaprojektowano okna PCV, które muszą spełniać następujące wymogi:

- profil ramy o grubości min. 90 mm
- profil skrzydła o grubości 90 mm
- uszczelnianie potrójne:
- uszczelka środkowa z możliwością perforacji
- uszczelka wewnętrzna
- współczynnik infiltracji powietrza „a” okna nierozszczelnionego – od 0,5 do 1,0
- okucia obwiedniowe z funkcją mikrowentylacji ...
- a/ min. 2 rygle antywywazeniowe w narożnikach skrzydeł
- b/ elementy umożliwiające regulację skrzydła w trzech osiach położenia
- c/ ośmiopunktowa regulacja docisku skrzydła
- współczynnik izolacyjności akustycznej okna o min. $R_w = 31$ dB
- okna (całe okna) o współczynniku przenikania min. $u=1,0$ W/m²K
- ważna Aprobata Techniczna ITB na oferowane okna
- ważny Certyfikat Zgodności ITB na oferowane okna
- ważna Ocena Higieniczna dopuszczająca wyrob do stosowania w budownictwie
- wszystkie okna rozszczelnione z higrometrem (rozszczelniacze zamontowane na stałe w ramiaku).

2.13.2 Stolarka drzwiowa

Drzwi wejściowe aluminiowe muszą spełniać następujące wymogi:

- drzwi aluminiowe ciepłe – grupa materiałowa 2.1
- drzwi o współczynniku przenikania min. $K=1,7 \text{ W/m}^2\text{K}$
- profil ramy o grubości min. 60 mm
- profil skrzydła o grubości 60 mm
- przekładka termiczna o minimalnej szerokości 14 mm
- uszczelnianie podwójne – uszczelki EPDM
- zawiasy 3-częściowe, uniemożliwiające zdjęcie drzwi, o nośności min. 120 kg, z możliwością regulacji w trzech płaszczyznach
- zamek z blachą czotową ze stali nierdzewnej
- drzwi wyposażone w samozamykacz z możliwością regulacji przedkości zamknięcia i z możliwością regulacji siły docisku
- klamka – gałka z drugim sztydem mocowanym poprzez profil w trzech punktach
- wypełnienie górne – szkło zbrojone
- wypełnienie dolne – panel w kolorze ram i skrzydła
- uszczelnienie dolne drzwi zapewniające samoczyszczenie się prog.

2.14. Styropian

Styropian jest tworzywem piankowym otrzymywanym z polistyrenu. Ze względu na postać dzielimy go na: granulaty oraz bloki, płyty, tubki i inne kształtki.

Płyty styropianowe produkowane są z granulatu styropianowego przez jego ogrzanie gorącą wodą lub parą wodną w temperaturze 95 – 100°C w formach perforowanych.

Wymiary płyty: długość: 50, 100, 150cm; szerokość: 50, 100cm; grubość: 2 – 25cm. Płyty styropianowe mogą być stosowane do izolowania ścian stropów, stropodachów i podłóg. Płyty można przyklejać lepikiem asfaltowym, zaprawą cementową, gipsem lub klejami bez rozpuszczalników.

Na powierzchni płyty styropianowych przeznaczonych do ocieplenia nie powinno być kawern głębszych niż 5mm. Krawędzie powinny być proste i nie uszkodzone. Struktura płyty winna być jednorodna na całej powierzchni. Granulki powinny być doładnie ze sobą połączone tak, aby nie można było oddzielić ich od siebie.

Styropian powinien wykazywać odporność na działanie temperatury do 80°C. Styropian jest wrzliwy na działanie rozpuszczalników (solwentnafta, benzyna i in.) wchodzących w skład rozтворów i lepików stosowanych na zimno (Abizol, Bitizol), klejów (np. Butapren) i kitów (np. Polkit) i z tego względu nie wolno łączyć tych wyrobów ze styropianem.

2.15. Papy

Wszystkie papy mają budowę warstwową. Od liczby i rodzaju warstw zależy ich grubość i cechy takie jak wytrzymałość mechaniczna lub odporność na zmiany temperatury.

Osnowa jest rdzeniem papy odpowiedzialnym za jej wytrzymałość na rozciąganie. Bardzo popularna jest tkanina poliestrowa – elastyczna i wytrzymała na rozciąganie. Drozsze są papy z włókna szklanego. Osnowa taka jest krucha i mało rozciągliwa. Włókno szklane poprawia jednak w znacznym stopniu odporność pap na ogień. Delikatniejszą osnową niż pozostatek jest welon z włókna szklanego. Do produkcji pap stosuje się również osnowy kompozytowe (szkiano-poliestrowe) i rdzenie wykonane z taśmy aluminiowej lub miedzianej. Osnowy mogą mieć różne gramatury określające masę 1 m² ich powierzchni (od 40 do 250g/m²). Im wyższa gramatura, tym mocniejsza, ale i mniej elastyczna osnowa.

Masa bitumiczna – w nowocześniejszych papach jest to asfalt, najczęściej modyfikowany. Otula on obustronnie osnowę i stanowi barierę przeciwwilgociową – tym lepszą im jest grubsza.

Warstwa wierzchnia – w papach wierzchniego krycia jest to najczęściej posypka mineralna w różnych kolorach. W papach podkładowych warstwę wierzchnią stanowi zazwyczaj talk. Warstwa spodnia – od spodu papy zabezpieczone są przeważnie folią. Ma ona chronić je przed sklejaniem w trakcie transportu i przechowywania. Czasem zamiast folii używany jest w tym celu talk.

W zależności od rodzaju osnowy, sposobu wykonania warstwy wierzchniej lub metody modyfikacji asfaltu papy mogą mieć różne przeznaczenie:

- papy izolacyjne – są grube, mocne i odporne na rozdarcie, dlatego wykorzystuje się je głównie do wykonywania izolacji przeciwwodnych fundamentów i ścian piwnicznych oraz podłóg, stropów i tarasów.
- papy podkładowe – są cieńsze od pap izolacyjnych, a ich osnowy mają mniejszą gramaturę. Stosowane są jako niezbędne warstwy podkładowe pod papę wierzchniego krycia lub pod dachówki bitumiczne, rzadziej pod blachodachówki, dachówki cementowe i ceramiczne. Używa się ich również do izolacji przeciwwilgociowych w fundamentach.
- papy wierzchniego krycia – stosowane są jako pokrycia dachowe. Mają mocne osnowy o dużej gramaturze. Ich warstwa wierzchnia pokryta jest posypką z łupka, bazaltu lub grysu ceramicznego. Ma ona zabezpieczyć papę przed szkodliwym działaniem promieni UV i nagrzewaniem.
- papy wentylacyjne – używa się ich jako dodatkową warstwę, gdy podłoga musi być wentylowana.
- papy paroszczelne – są to dachowe papy podkładowe, których spód jest powleczony folią aluminiową.

2.16. Blachy

Na obróbki blacharskie stosuje się blachy stalowe powlekane. Wg kolorystyki elewacji Produkowane blachy są różnicowane ze względu na następujące parametry:

- grubość powłoki (lakier akrylowy, poliesterowo-silikonowy lub poliuretanowy/epoksydowy
- tłożność
- wykonania powierzchni

Powierzchnia blach powinna być gładka i równa, brzegi powinny być obcięte pod kątem prostym.

2.17. Przechowywanie i składowanie materiałów

Wykonawca zapewni, aby tymczasowo składowane materiały, do czasu gdy będą one potrzebne do robót, były zabezpieczone przed zanieczyszczeniem, zachowały swoją jakość i właściwość do robót i były dostępne do kontroli przez inspektora nadzoru. Miejsca czasowego składowania materiałów będą zlokalizowane w obrębie terenu budowy w miejscach uzgodnionych z inspektorem nadzoru i właścicielem obiektu, lub poza terenem budowy, w miejscach zorganizowanych przez Wykonawcę.

3. SPRZĘT

3.1. Wymagania ogólne

Wykonawca jest zobowiązany do używania jedynie takiego sprzętu, który nie spowoduje niekorzystnego wpływu na jakość wykonywanych robót. Sprzęt używany do robót powinien być zgodny z ofertą Wykonawcy i powinien odpowiadać pod względem

typów i ilości wskazaniom zawartym w SST, PZJ lub projekcie organizacji robót, zaakceptowanym przez inspektora nadzoru, w przypadku braku ustaleń w takich dokumentach sprzęt powinien być uzgodniony i zaakceptowany przez inspektora. Liczba i wydajność sprzętu będzie gwarantować przeprowadzenie robót, zgodnie z zasadami określonymi w dokumentacji projektowej, SST i wskazaniach inspektora w terminie przewidzianym umową.

Sprzęt będący własnością Wykonawcy lub wynajęty do wykonania robót ma być utrzymywany w dobrym stanie i gotowości do pracy. Będzie on zgodny z normami ochrony środowiska i przepisami dotyczącymi jego użytkowania.

Wykonawca dostarczy inspektorowi kopie dokumentów potwierdzających dopuszczenie sprzętu do użytkowania, tam gdzie jest to wymagane przepisami.

Jżeli dokumentacja projektowa lub SST przewidują możliwość wariantowego użycia sprzętu przy wykonywanych robotach, Wykonawca powiadomi inspektora o swoim zamiarze wyboru i uzyska jego akceptację przed użyciem sprzętu. Wybrany sprzęt, po akceptacji Inżyniera, nie może być później zmieniany bez jego zgody.

Jakolwiek sprzęt, maszyny, urządzenia i narzędzia nie gwarantujące zachowania warunków umowy, zostaną przez inspektora zdyskwalifikowane i nie dopuszczone do robót.

Sprzęt zmechanizowany i pomocniczy powinien mieć trwały i wyraźny napis określający istotne jego właściwości techniczne, np. dopuszczalny udźwieg, nośność lub inne dane ważne dla prawidłowej i bezpiecznej eksploatacji na budowie

Wraz ze sprzętem zmechanizowanym i pomocniczym podlegającym przepisom o dozorze technicznym powinny być dostarczone aktualne dokumenty uprawniające do jego eksploatacji.

3.2. Sprzęt do produkcji mieszanki betonowej

W przypadku wykonywania mieszanki betonowej na budowie można stosować betoniarke wolnospadowe o pojemności zasypowej mieszalnika 250 lub 500l.

3.3. Sprzęt do przygotowania zbrojenia

Stal należy oczyścić za pomocą szczotek drucianych lub mechanicznie za pomocą piaskownic. Stal zafuszczoną można opalić lampą lutowniczą lub obmyć ługiem i wytrzeć szmatą.

Prostownie stali w kręgach wykonuje się za pomocą wciągarki kołowej. Cięcie stali za pomocą nożyce dźwigniowych ręcznych lub nożyce mechanicznych. Cięcie prętów – za pomocą trzpieni osadzonych w płycie stalowej.

3.4. Rusztowania z rur stalowych

Montaż rusztowań powinien być wykonywany przez pracowników przeszkolonych w tym zakresie i być przeprowadzony zgodnie z dokumentacją dla danego rodzaju rusztowania i pod nadzorem osób uprawnionych do kierowania robotami budowlano-montażowymi. Montaż rusztowań musi być zgodny z „Warunkami technicznymi wykonania i odbioru robót budowlano-montażowych”.

Nośność podłoża gruntuwego w miejscu ustawienia rusztowania powinna być nie mniejsza niż 0,1MPa. Obciążenie jednostkowe od konstrukcji rusztowania nie może być większe od wielkości dopuszczalnych dla danego podłoża.

Koształy stojaków nie powinny być większe niż:

a) w kierunku równoległym do ścian, tj. podłużnie;

- dla rusztowań drewnianych 2,5m
- dla rusztowań z rur stalowych 2,0m
- b) w kierunku prostopadłym do ściany, tj. poprzecznie:
 - dla rusztowań drewnianych 1,5m
 - dla rusztowań z rur stalowych 1,35m

Stężenia rusztowań przyściennych o wysokości ponad 10m należy mocować do stojaków i rozmieszczać na całej długości rusztowania w sposób zapewniający nieprzesuwalność węzłów. W pionie należy je umieszczać w odstępach nie większych niż 6,0m. Konstrukcję rusztowania należy kotwić do ściany. Siła w cięglinie kotwiącym nie może być większa niż 2,5kN, a odległość między zakotwieniami nie powinna być większa niż 5m w poziomie i 4m w pionie. Kotwy (haki) należy wbijać w kółki drewniane osadzone uprzednio w ścianie na głębokość co najmniej 20cm. Każde rusztowanie przysięenne powinno mieć wydzielone miejsce dla komunikacji pionowej pracowników pracujących na rusztowaniu. Odległość między sąsiednimi pionami komunikacyjnymi dla pracowników nie powinna być większa niż 40m.

Konstrukcja wysięgników transportowych powinna zapewniać przeniesienie obciążenia pionowego pięciokrotnie większego niż obciążenie dopuszczalne i obciążenie poziome od naciągu liny.

Rusztowania usytuowane bezpośrednio przy drogach (ulicach) powinny mieć daszki ochronne nachylone w kierunku rusztowania pod kątem nie mniejszym niż 40° do poziomu.

Obciążenie rusztowań stojakowych dźwiedzowych z rur stalowych nie powinno być większe niż:

- 100 – 150daN/m² – dla rusztowań typu lekkiego
- 200 – 400daN/m² – dla rusztowań typu ciężkiego

Minimalne wymiary podkładów pod stojakami nie powinny być mniejsze niż:

- a) dla rusztowań o wysokości do 20m:
 - długość - 180cm
 - szerokość – 25cm
 - grubość – 4,2cm
- b) dla rusztowań o wysokości do 40m:
 - długość - 190cm
 - szerokość – 25cm
 - grubość – 5,0cm

Podkłady należy układać na przygotowanym podłożu, prostopadle do ściany budowli, w sposób zapewniający docisk do podłoża całą dolną płaszczyzną podkładu, przy czym czoło podkładu powinno być odsunięte o 5 cm od cokołu budowli. Przy sytuowaniu podkładu w terenie pochylm, o nachyleniu wzdłuż rusztowania większym niż 10% należy wykopać tarasy, których szerokość powinna wynosić co najmniej 0,8m.

Wysokość każdej kondygnacji rusztowania powinna wynosić 2,0m licząc od wieżuchu pomostu do wieżuchu pomostu następnj kondygnacji. Dopuszcza się stosowanie mniejszych wysokości kondygnacji, jednak nie mniej niż 1,8m. Konstrukcj arusztowania powinna być stężona poziomo i pionowo.

Konstrukcję rusztowań o wysokości ponad 20m należy stężyć poziomo na całej długości rusztowania w sposób zapewniający nieprzesuwność węzłów. Rozmieszczenie stężeń w pionie powinno być takie, aby odległość między nimi nie była większa niż 10m. Stojaki zewnętrzne rusztowań należy łączyć stężeniami pionowymi na całej wysokości rusztowania – powinny one być rozmieszczone symetrycznie, przy czym liczba stężeń nie może być mniejsza od 2 na każdej kondygnacji rusztowania..

Odległość pomiędzy polami stężeń nie może być większa niż 10m.

Pomosty robocze i zabezpieczające powinny mieć szerokość nie mniejszą od 1,0m i być zabezpieczone poręczą główną umocowaną na wys. 1,1m i poręczą pośrednią umocowaną na wysokości min.0,15m.

Każda konstrukcja rusztowania powinna być zaopatrzona w co najmniej dwa pomosty, tj. pomost roboczy i pomost zabezpieczający, ukłony bezpośrednio na niższej kondygnacji. Piony komunikacyjne dla ludzi należy wykonać jako oddzielne przęsła rusztowania, a odległość między nimi nie powinna być większa niż 40m.

Do transportu pionowego materiałów powinni być wyznaczone miejsca przed zmontowaniem konstrukcji rusztowania. Odległość między tymi miejscami nie powinna być większa niż 30m. Masa podnoszonych materiałów za pomocą podnośników nie powinna być większa niż 150kg.

3.5. Haki

Haki powinny być atestowane przez upoważnione do tego instytucje.

Haki stosowane na placu budowy do pionowego przemieszczania ciężarów powinny być wykonane ze stali; stosowanie do tego celu haków żeliwnych, stalowych lub spawanych jest zabronione.

Jeżeli przy przemieszczaniu elementów zachodzi możliwość wysunięcia zawieszania z gardzieli haka, to haki powinny być wyposażone w urządzenia zamykające gardziel haka. Przed rozpoczęciem każdej zmiany roboczej powinien być badany stopień zużycia haka oraz ustalana jego przydatność do dalszej pracy.

3.6. Zawieszanie

Zawieszanie linowe lub łańcuchowe używane na budowie do przemieszczania elementów lub ładunków powinny być wykonane z materiałów atestowanych. Wytworzenie węzłów na linach i łańcuchach a także łączenie ze sobą lin stalowych na długości jest zabronione. Pętle zawiesi wykonanych z lin powinny być łączone za pomocą splatania lub za pomocą zacisków, a lina powinna być zabezpieczona przed przecieraniem się. Zakoleczenie lin stalowych powinno być tak wykonane, aby nie powodowało kaleczenia rąk.

Dopuszczalne obciążenie robocze zawiesi dwu- i wielościanowych powinno być dostosowane do wielkości kąta wierzchołkowego między cięgnami. Dopuszczalne obciążenie robocze zawiesi z łańcuchów (użytkowanych w temp. poniżej -20°C) powinno być obniżone do 50%. Jeżeli zawieszanie nie spełniają odpowiednich wymogów gwarantujących ich bezpieczną pracę powinny być niezwłocznie wycofane z eksploatacji.

Do zawieszania ładunków na hak należy stosować elementy w postaci pierścieni, ogniw, pętli itp., których wymiary umożliwiają swobodne ułożenie tego rodzaju elementów na dno gardzieli haka; zawieszanie elementów lub ładunków większych niż jej maksymalny udźwig jest ułożone na dnie gardzieli haka jest zabronione.

3.7. Pozostały sprzęt

Do podnoszenia materiałów na wyższy poziom można stosować wciągarki ręczne wyposażone w korbe zabezpieczenia lub w inne urządzenie spełniające tę samą rolę co korbka zabezpieczenia.

Podnoszenie wciągarką ręczną ładunków większych niż jej maksymalny udźwig jest zabronione.

Do ułożenia płyt stropowych kanałowych należy zastosować dźwig samochodowy – montaż bezpośrednio z samochodu na budynku.

4. TRANSPORT

4.1. Wymagania ogólne

Wykonawca jest zobowiązany do stosowania jedynie takich środków transportu, które nie wpłyną niekorzystnie na jakość wykonywanych robót i właściwości przewożonych materiałów.

Przemieszczanie materiałów, elementów lub konstrukcji na budowie powinno być dokonywane za pomocą taczek, wózków i żurawi lub innymi urządzeniami nie powodującymi ich uszkodzenia.

Liczba środków transportu będzie zapewniana zgodnie z zasadami określonymi w dokumentacji projektowej, SST i wskazaniach Inżyniera, w terminie przewidzianym umową.

Przy ruchu na drogach publicznych pojazdy będą spełniać wymagania dotyczące przepisów ruchu drogowego w odniesieniu do dopuszczalnych obciążeń na osie i innych parametrów technicznych. Środki transportu nie odpowiadające warunkom dopuszczalnych obciążeń na osie mogą być dopuszczone przez Inżyniera, pod warunkiem przywrócenia stanu pierwotnego użytkowanych odcinków dróg na koszt Wykonawcy.

Wykonawca będzie uswać na bieżąco, na własny koszt, wszelkie zanieczyszczenia spowodowane jego pojazdami na drogach publicznych oraz dojazdach do terenu budowy.

4.2. Transport mieszanki betonowej

Przy dostarczaniu mieszanki betonowej z zewnątrz budowy stosuje się mieszalniki samochoadowe. Warunki i czas transportu mieszanki betonowej powinny zapewnić dostarczenie jej do miejsca układania w takim stanie, aby nie wystąpiło rozsegregowanie składników, zanieczyszczenie, zmiana składu mieszanki (ubytok wody) oraz obniżenie temperatury określonej w wymaganiach technicznych. Przewożoną mieszankę należy chronić przed opadami a w czasie suszy przed wysuszeniem.

Czas transportu i w budowania mieszanki betonowej nie powinien być dłuższy niż:

- 90min przy temperaturze powietrza + 15°C
- 70 min przy temperaturze powietrza + 20°C
- 30 min przy temperaturze powietrza + 30°C

4.3 Transport elementów prefabrykowanych

Płyty stropowe można transportować po uzyskaniu przez beton wytrzymałości nie mniejszej niż 14 MPa . Transport może odbywać się w pozycji w budowania elementu . elementy stropowe na środkach transportowych powinny być ułożone w stosach , max . 4 szt w jednym stosie o jednakowej długości , szerokość mogą mieć różną . Poszczególne elementy stropowe powinny być przelozone przekładkami drewnianymi o grubości 3 cm , w odległości ok. 30 cm od końców płyt . Wszyskie przekładki muszą być w jednym pionie.

Podczas transportu płyty dachowe mogą znajdować się tylko w pozycji w budowania . Płyty na środku transportowym muszą być ułożone w stosach na przekładkach drewnianych o grubości 38 mm , długością w kierunku jazdy z zabezpieczeniem przed możliwością przesunięcia . Dopuszczalna ilość płyt w stosie podczas transportu wynosi 6 szt. Dopuszczalny zwis płyty w czasie transportu wynosi 60 cm .

4.4 Transport pozostałych materiałów

Do transportu materiałów na budowę można używać samochodów dostawczych dostosowanych do transportu danego rodzaju materiałów, elementów lub konstrukcji.

5. WYKONANIE ROBÓT

5.1. Wymagania ogólne

Wykonawca jest odpowiedzialny za prowadzenie robót zgodnie z umową oraz za jakość zastosowanych materiałów i wykonywanych robót, za ich zgodność z dokumentacją projektową, wymaganiami SST, PZJ, projektu organizacji robót oraz poleceniami Inżyniera.

Decyzje Inżyniera dotyczące akceptacji lub odrzucenia materiałów i elementów robót będą oparte na wymaganiach sformułowanych w dokumentach umowy, dokumentacji projektowej i w SST, a także w normach i wytycznych. Przy podejmowaniu decyzji Inżynier uwzględni wyniki badań materiałów i robót, rozrzucone normalnie występujące przy produkcji i przy badaniach materiałów, doświadczenia z przeszłości, wyniki badań naukowych oraz inne czynniki wpływające na rozważaną kwestię.

Polecenia Inżyniera będą wykonywane nie później niż w czasie przez niego wyznaczonym, po ich otrzymaniu przez Wykonawcę, pod groźbą zatrzymania robót. Skutki finansowe z tego tytułu ponosi Wykonawca.

5.2. Roboty betonowe

Nie należy używać cementu klasy niższej niż 32,5. Kruszywo powinno zawierać żwir (średnica ziaren do 10mm) i ostry piasek.

Przygotowanie do układania mieszanki betonowej:

Przed przystąpieniem do betonowania należy formalnie stwierdzić prawidłowość wykonania wszystkich robót poprzedzających betonowanie, a w szczególności:

- wykonanie desekowania, usztywnień, rusztowań, pomostów
- wykonanie zbrojenia
- przygotowanie powierzchni betonu wcześniejszej ułożonego w miejscu przerwy roboczej
- wykonanie wszystkich robót zanikających np. warstw izolacyjnych, szczełin dylatacyjnych
- prawidłowość rozmieszczenia i niezawodność zamocowania elementów kotwiących zbrojenie i desekowanie formujące kanały, przepony itp.
- gotowość sprzętu i urządzeń do betonowania

Deskowanie i zbrojenie powinno być bezpośrednio przed betonowaniem oczyszczone ze smieci, brudu, rdzy ze zwroceniem szczególnej uwagi na oczyszczenie dolnej części zasadalowanych słupów i ścian.

Powierzchnie okładzin z betonu przylegające do betonu powinny być zwilżone wodą bezpośrednio przed betonowaniem

Powierzchnie desekowania powtarzającego z drewna, stali lub innych materiałów powinny być powleczone środkiem uniemożliwiającym przywaranie betonu do desekowania. Jeżeli w sytuacjach uzasadnionych technicznie stosuje się desekowanie drewniane jednorazowe, należy je zmoczyć wodą

Woda pozostająca w zagłębieniach betonu powinna być usunięta

W celu zapewnienia prawidłowego wzrostu wytrzymałości tworzywa, przynajmniej w ciągu pierwszych 7 dni, świeży beton należy zwilżać wodą, a przed ułożeniem mieszanki desekowanie obficie zwilżyć wodą.

Wymagania ogólne dotyczące układania mieszanki betonowej:

Wysokość swobodnego zrzucania mieszanki betonowej o konsystencji gęstoplastycznej i wilgotnej nie powinna przekraczać 3 m.

W czasie betonowania należy stale obserwować zachowanie się desekowań i rusztowań.

W okresie upalnej pogody ułożona mieszanka powinna być niezwłocznie zabezpieczona przed nadmierną utratą wody ,
 W czasie deszczu świeżo ułożoną mieszanke należy zabezpieczać przed wodą opadową
 Mieszanka betonowa powinna być zagęszczona za pomocą urządzeń mechanicznych . W czasie zagęszczania nie może ulec rozsegregowaniu . Wibratory powinny być dobrane do rodzaju konstrukcji i rodzaju desekowania .
 Belki i płyty związane monolitycznie ze słupami lub ścianami należy betonować nie wcześniej niż po upływie 1-2 godzin od chwili zabetonowania ścian .
 Przerwy robocze w betonowaniu konstrukcji powinny się znajdować w miejscach przewidzianych projektem . okresie pielęgnacji betonu należy :
 - chronić odsłonięte powierzchnie przed działaniem warunków atmosferycznych (wiatr , mróz , promienie słoneczne)
 - utrzymywać beton w stałej wilgotności przez co najmniej 7 dni przy użyciu cementu portlandzkiego i 14 dni przy użyciu cementu hutniczego
 - polewać wodą beton twardniejący
 - nawilżać beton bezpośrednio po naparzeniu

5.3. Roboty zbrojarskie

Roboty te należy wykonać na podstawie rysunków konstrukcyjnych. Odstępstwa od rysunków, bez zgody nadzoru autorskiego i zapisu w dzienniku budowy, są niedopuszczalne.
 Handlowe długości stali zbrojeniowej powinny być tak wykorzystywane, aby ilość odpadów była jak najmniejsza.
 Wszelkie czynności związane ze zbrojeniem konstrukcji, jak prostowanie, cięcie, łączenie i wiązanie stali, powinny być wykonywane zgodnie z zasadami robot zbrojarskich. Układanie zbrojenia w deskowaniu jest dozwolone po uprzednim sprawdzeniu prawidłowości ich wykonania. Pręty zbrojenio we należy układać w deskowaniu w taki sposób, aby oulina prętów była zachowana w myśli obowiązujących przepisów.

5.4. Roboty mурowe

- a) mury należy wykonywać warstwami, z zachowaniem prawidłowego wiązania i o grubości spoin j.n.
- b) w murach zwykłych grubość spoin poziomych powinna wynosić 12mm i nie może być większa niż 17mm i mniejsza niż 10mm. Spoiny pionowe powinny mieć grubość 10mm i nie mogą być grubsze niż 15mm i cieńsze niż 5mm.
- c) Dla słupów o przekroju 0,3m² lub mniejszym przenoszących obciążenia użytkowe, dopuszczalne odchyłki w grubości spoin należy zmniejszyć o połowę
 w murach nie przewidzianych do otynkowania bądź spoinowania spoiny w lieu muru powinny być całkowicie wypełnione zaprawą. W murach nośnych przeznaczonych do otynkowania lub spoinowania spoiny pozostawia się nie wypełnione do głębokości 5-10mm
- d) liczba cegieł potokowych w murach nośnych nie zbrojonych nie może przekraczać 15%, a w murach nośnych zbrojonych – 10% ilości cegły użytej w tych murach. Nie wolno zastępować całej cegły potokami w filarach i słupach. Potówki i cegły ułamkowe mogą być stosowane w tych konstrukcjach w ilościach niezbędnych do uzyskania prawidłowego wiązania
- e) rodzaj i markę zaprawy należy stosować zgodnie z postanowieniami projektu
- f) grubość murów określa projekt. Odchyłki dla murów pełnych o grubości cwieterc, pół i jednej cegły nie mogą przekraczać wielkości dopuszczalnych odchyłek od odpowiednich wymiarów użytej cegły
- g) mury należy wznosić możliwie równomiernie na całej ich długości

- h) cegły lub inne elementy układane na zaprawie powinny być czyste i wolne od kurzu. Przy murowaniu cegłą suchą, zwłaszcza w okresie letnim, należy cegły przed ułożeniem w murze polewać lub moczyc wodą
- i) wneki i bruzdy instalacyjne należy wykonywać jednocześnie ze wznoszeniem murów
- Przy wykonaniu murów szybu dźwigowego należy dodatkowo przestrzegać wytycznych i zaleceń producenta dźwigu (ujęte w projekcie konstrukcyjnym).

5.5. Przygotowanie zapraw

Do przygotowania zapraw można stosować każdą wodę zdatną do picia oraz wody z rzek jezior i innych miejsc, jeśli woda odpowiada wymaganiom podanym w normie państwowej PN-88/B-32250 dotyczącej wody do celów budowlanych.

Niedozwolone jest użycie wód morskich, ściekowych kanalizacyjnych, bagiennych oraz wód zawierających tłuście organiczne, oleje, gliny i muły. Niedozwolone jest również użycie wód mineralnych.

Marka i skład zaprawy powinny być zgodne z wymaganiami podanymi w projekcie. Zaprawę należy przygotować w takiej ilości, aby mogła być wbudowana możliwie wcześnie po jej przygotowaniu; poszczególne rodzaje zapraw powinny być zużyte w ciągu:

- zaprawa wapienna – 8 godzin
- zaprawa cementowo-wapienna – 3 godziny
- zaprawa cementowa – 2 godziny
- zaprawa cementowo-gliniana - 2 godziny
- zaprawa wapienna-gipsowa – 0,5 godziny
- zaprawa gipsowa – bezpośrednio po zarobieniu i nie dłużej niż 5 minut

Do zapraw przeznaczonych do wykonywania robót mурowych należy stosować piasek rzeczny lub kopaliniany.

Do zapraw cementowych należy stosować cement portlandzki z dodatkami żużla lub popiołów lotnych marki 25 i 35 oraz cement murarski 15 (do zapraw niszczących marek); stosowanie do zapraw murarskich innych cementów portlandzkich powinno być uzasadnione technicznie. Do zapraw cementowych mogą być stosowane cementy hutnicze, pod warunkiem, że temperatura otoczenia co najmniej w ciągu 7 dni od chwili zużycia zaprawy nie będzie niższa niż 5°C. W przypadku konieczności uzyskania zaprawy białej lub o wymaganym zabarwieniu należy stosować cement portlandzki biały lub dodawać do zapraw odpowiednie barwniki mineralne.

Dopuszcza się stosowanie do zapraw cementowych dodatków uplastyczniających lub uszczelniających przyspieszających wiązanie lub twardnienie. Stosowanie tych dodatków powinno być zgodne z instrukcjami i wytycznymi, a dodatki powinny być dopuszczone do stosowania w budownictwie przez ITB.

Skład objętościowy zaprawy należy dobierać doświadczalnie, w zależności od wymaganej marki zaprawy oraz marki cementu.

Przy mechanicznym lub ręcznym mieszaniu należy najpierw mieszać składniki sypkie (cement i kruszywo), aż do uzyskania jednolitej mieszanki, a następnie dodać wodę i mieszać w dalszym ciągu aż do uzyskania jednorodnej masy zaprawy.

W przypadku wzrostu temperatury otoczenia powyżej +25°C okres zużycia zapraw podany powyżej powinien być skrócony do 30 min.

Do zapraw cementowo-wapiennych należy stosować cement portlandzki z dodatkami żużla lub popiołów lotnych 25 i 35 oraz cement hutniczy 25 pod warunkiem, że w przypadku użycia cementu hutniczego temperatura otoczenia w ciągu 7 dni od chwili zużycia zaprawy nie będzie niższa niż +5°C.

Do zapraw wapiennych należy stosować wapno suche gaszone lub wapno gaszone w postaci ciasta wapiennego otrzymanego z wapna niegaszonego lub wapna pokarbidowego, które powinno tworzyć jednolitą i jednorodną masę, bez grudek niegaszonego wapna i bez zanieczyszczeń obcych. Gaszenie wapna powinno być dokonane zgodnie z ustalonymi uprzednio wytycznymi przez kierownika budowy w nawiązaniu do wytycznych ITB w tym zakresie.

Orientacyjny skład objętościowy zapraw cementowo-wapiennych:

Marka zaprawy	Orientacyjny skład objętościowy zaprawy	
	Cement : ciasto wapienne : piasek	Cement : wapno hydratyzowane : piasek
0,8	1 : 2 : 12	1 : 2 : 12
1,5	1 : 1 : 9, 1 : 1,5 : 8, 1 : 2 : 10	1 : 1 : 9, 1 : 1,5 : 8, 1 : 2 : 10
3	1 : 1 : 6, 1 : 1 : 7, 1 : 1,7 : 5	1 : 1 : 6, 1 : 1 : 7, 1 : 1,7 : 5
5	1 : 0,3 : 4, 1 : 0,5 : 4,5	1 : 0,3 : 4, 1 : 0,5 : 4,5

Marka i konsystencja zapraw cementowo-wapiennych w zależności od jej przeznaczenia

L.p.	Przeznaczenie zaprawy	Konsystencja zapraw wg stożka pomiarow. (cm)	Marka zaprawy	Do murowania fundamentów i ścian budynków z pomieszczeniami i wilgotności względnej nie mniejszej niż 60%		Do wykonywania konstrukcji murowych w pomieszczeniach podlegających wstrząsom i murów poniżej izolacji poziomej w gruntach nasyconych wodą		Do wykonywania obrutki pod tynki		Do wykonywania narzutu tynków		Do wykonywania warstwy wierzchniej (gładzi) tynku zwykłego		Do wykonywania zalewki w zależności od stosowania	
				zewnętrzne	wewnętrzne	zewnętrzne	wewnętrzne	zewnętrzne	wewnętrzne	zewnętrzne	wewnętrzne	zewnętrzne	wewnętrzne	zewnętrzne	wewnętrzne
1			3; 5	6 - 8											
2			3; 5	6 - 8											
3			1,5; 3; 5	9 - 11											
3			0,8; 1,5; 3	9 - 10											
4			1,5; 3; 5	6 - 9											
4			0,8; 1,5; 3; 5	6 - 9											
5			1,5; 3	9 - 11											
5			0,8; 1,5; 3	9 - 11											
6			1,5; 3; 5	9 - 11											

5.6. Wykonanie tynków

Przed przystąpieniem do wykonania robót tynkowych powinny być zakończone wszystkie roboty stanu surowego, roboty instalacyjne podtynkowe, zamurwane przebiecia i bruzdy, osadzone oszczędnie drzwiowe i okienne oraz wbudowane meble o ile są

wstawiane w nieotylnikowane wnęki. W uzasadnionych przypadkach dopuszcza się osadzenie mebli wbudowanych po wykonaniu tynków.

Zaleca się przystępowanie do wykonywania tynków po okresie osiadania i skurczu murów lub skurczu ścian betonowych.

Tynki należy wykonywać w temperaturze nie niższej niż $+5^{\circ}\text{C}$ i pod warunkiem, że w ciągu doby nie nastąpi spadek poniżej 0°C . W niższych temperaturach można wykonać tynki jedynie przy zastosowaniu odpowiednich środków zabezpieczających zgodnych z ITB.

Zaleca się chronić świeżo wykonane tynki zewnętrzne w ciągu pierwszych dwóch dni przed nastoniecznieniem dłuższym niż 2 godz. dziennie. Należy je osłaniać matami, daszkami lub w inny odpowiedni sposób.

W okresie wysokich temperatur świeżo wykonane tynki cementowe, cementowo-wapienne i wapienne powinny być w czasie wiązania i twardnienia, tj. w ciągu jednego tygodnia zwilżane wodą.

W murze ceglany spoiny powinny być niezapelnione zaprawą na głębokość 10-15mm od lica muru. Jeżeli mur jest wykonany na spoiny pełne, należy je wyskrobac na głębokość jak wyżej lub zastosować specjalne środki zapewniające należyłą przyczepność tynku do podłoża.

Bezpośrednio przed tynkowaniem podłozę należy oczyścić z kurzu szczotkami oraz usunąć plamy z rdzy i substancji tłustych. Plamy z substancji tłustych można usunąć przez zmycie 10% roztworem szarego mydła lub przez wypalenie lampą benzynową. Nadmierne suchą powierzchnię należy zwilżyć wodą.

Elementy metalowe (kształtowniki, blachy) powinny być na całej powierzchni owinięte siatką stalową lub druciano-ceramiczną przewidzianą drutem lub w inny sposób zamocowaną trwale do podłoża.

Elementy i siatkę należy uprzednio oczyścić z tłuszczów i innych zanieczyszczeń (związka tłustych), a w przypadku tynków cementowych i cementowo-wapiennych – dwukrotnie powlec zażywnym cementowym. Przy wykonywaniu tynków gipsowych lub gipsowo-wapiennych podłozę metalowe powinno być zabezpieczone przed korozją.

Siatka stanowiąca samodzielną podłozę powinna być dostatecznie sztywna o oczkach nie większych niż 100×100 mm i wzmacniona drutami lub prętami stalowymi. Piasek używany do zapraw tynkarskich powinien spełniać wymagania obowiązujące normy przedmiotowej, a w szczególności:

a. nie zawierać domieszek organicznych
b. mieć frakcje różnych wymiarów, a mianowicie: piasek drobnoziarnisty $0,25-0,5$ mm, piasek średnioziarnisty $0,5-1,0$ mm, piasek gruboziarnisty $1,0-2,0$ mm

c. przy zastosowaniu cementu białego lub kolorowego zawartość pyłów mineralnych o średnicy poniżej $0,5$ mm nie powinna być większa niż 15 masy cementu.

Do spodnich warstw tynku należy stosować piasek gruboziarnisty, do wierzchnich – średnioziarnisty.

Do gładzi piasek powinien być drobnoziarnisty i przeczodzić całkowicie przez sito o prześwicie $0,5$ mm.

Woda zarobowa powinna spełniać wymagania podane w normie państwowej na wodę do celów budowlanych PN-88/B-32250.

Tynki trójwarstwowe składające się z obrutki, narzutu i gładzi stosowane są na dobrze wykonanych elewacjach i we wnętrzach, przy czym na narzut i gładź tynków zewnętrznych należy stosować zaprawę cementowo-wapienną. Narzut tynków wewnętrznych należy wykonać według pasów lub listew kierunkowych. W odróżnieniu od tynków pospilitych trójwarstwowych tynki o szczególne starannym pionowaniu, poziomowaniu i zacieraniu są tynkami doborowymi (kat.IV), a jeżeli ponadto gładź jest

zacierana paczką obłożoną filcem – tynkami doborowymi (kategoria IV). Tynki tynki tynki z zaprawy cementowej o specjalnym wykonaniu gładzi, tzw. tynki wypalane mogą być wykonywane w pomieszczeniach mokrych.

Obzutkę na podłożach ceramicznych, kamiennych, z betonów kruszywowych lub z betonu komórkowych należy wykonywać z zaprawy cementowej 1 : 1 o konsystencji odpowiadającej 10-12cm zagęszczenia stożka pomiarowego.

Narzut tynków trójwarstwowych powinien być nanoszony po związaniu zaprawy obrutki, lecz przed jej stwardnieniem. Podczas wyrównywania należy warstwę narzutu dociskać pacą przesuwaną stale w jednym kierunku, przy czym przy wykonywaniu tynków doborowych kat.IV i IVf należy stosować dodatkowo wyrównujące pasy lub listwy.

Gładz należy nanosić po związaniu warstwy narzutu, lecz przed jej stwardnieniem. Podczas zacierania warstwa gładzi powinna być mocno dociskana do warstwy narzutu. Zaprawa stosowana do wykonywania gładzi powinna mieć konsystencję odpowiadającą 7-10 cm zanurzenia stożka pomiarowego. Należy stosować zaprawy:

- a) wapienne (1 : 3; 1 : 2,5 lub 1 : 2)
- b) cementowo-wapienne w tynkach nie narazonych na zawilgocenie o stosunku 1 : 1; 4; w tynkach narazonych na zawilgocenie 1 : 1; 2. Gładz tynków zewnętrznych należy wykonywać z zaprawy cementowo-wapiennej o stosunku 1 : 1; 2.

Do wykonywania gładzi tynków trójwarstwowych pospolitych (kat.III) należy stosować do zaprawy drobny piasek przesiany o uzianieniu 0,25-0,5mm. Gładz należy zacierać jednolicie gładką paczką drewnianą.

Do wykonywania gładzi tynków trójwarstwowych doborowych (kat.IV i IVf) należy stosować do zaprawy bardzo drobny piasek, przechodzący przez sito o prześwicie 0,25mm. Gładz tynków doborowych powinna być starannie wygładzona paczką drewnianą, metalową lub styropianową.

5.7. Malowanie

Przed przystąpieniem do malowania należy wyrównać i wygładzić powierzchnie i przeznaczone do malowania, naprawić uszkodzenia, wykonać szpachlowanie i szpachlowaniem. Podłoża nieناسiąkliwe (np. szkło, żeliwo) nie wymagają gruntowania.

Roboty malarskie zewna i wewna budynku powinny być wykonywane dopiero po wyschnięciu tynków i miejsc naprawionych.

Malowanie konstrukcji stalowych można wykonywać po całkowitym i ostatecznym mocowaniu wszystkich elementów konstrukcyjnych i osadzeniu innych przedmiotów w ścianach.

Włgłość powierzchni tynkowych przewidzianych pod malowanie powinna być nie większa niż:

- a) dla farb olejnych, olejno-żywicznych i syntetycznych - 3%,
- b) dla farb emulsyjnych - 4%.

Wewna i zewna budynku pierwsze malowanie ścian i sufitów można wykonywać po zakończeniu robót poprzedzających, a w szczególności:

- a) całkowitym ukończeniu robót budowlanych i instalacyjnych, tj. wodociągowych, kanalizacyjnych, centralnego ogrzewania, gazowych, elektrycznych itp. (bez założenia zewna i wewna przysiężnych kontaktów, wyłączeniów lub opraw), z wyjątkiem przyklejenia okładzin (np. tapet), założenia ceramicznych urządzeń sanitarnych (biały montaż) oraz armatury oświetleniowej (wyłączniki, lampy itp.);
- b) wykonaniu podkładów pod wykładziny podłogowe,
- c) ułożeniu podłóg drewnianych (białych),

d) dopasowaniu okuć i wyregulowaniu stolarki okiennej i drzwiowej oraz po zagruntowaniu wrębów pokostem (jednak przed oszkleniem) w przypadku, gdy stolarka nie była dostarczona w stanie wykończonym, tj. oszkłona i pomalowana w zakładach produkcyjnych (tzw. konfekcjonowana).

Drugie malowanie można wykonywać po:

- a) wykonaniu tzw. białego montażu,
- b) po ułożeniu posadzek (z wyjątkiem posadzek deszczółkowych i mozaikowych),
- c) po oszkleniu okien, naswietli, jeśli nie była to stolarka fabrycznie wykończona (konfekcjonowana).

Tynki przeznaczane do malowania powinny spełniać następujące wymagania techniczne:

- a) wszelkie ewentualne uszkodzenia tynków powinny być naprawione przed przystąpieniem do malowania przez wypiętnienie zaprawą uszkodzonych miejsc i zatarcie równo z powierzchnią tynku,
- b) przygotowana pod malowanie powierzchnia tynku powinna być oczyszczona od zanieczyszczeń mechanicznych (kurz, sadze, tłuszcze itp.) i chemicznych (wykwity z podłoża, rdza od zbrojenia podtynkowego itp.) oraz osypujących się ziaren piasku, a w przypadku tynków uprzednio malowanych także oczyszczona z łuszczącej lub pyłającej się starej powłoki malarskiej.

Powierzchnia konstrukcji stalowych powinna być przed malowaniem oczyszczona ze zgorzeli, masy formierskiej i rdzy (do czystej śniącej powierzchni). Elementy metalowe powinny być również oczyszczone z pozostałości zaprawy, kurzu i piany tłuszczu, w takim samym stopniu jak powierzchnia stalowa. Metalowe pokrytki pudełek instalacji elektrycznej powinny być - niezależnie od przewidzianego rodzaju malowania ścian - pokryte bezmineralną farbą rdzochronną (np. na pyłe cynkowe).

Roboty malarskie powinny być wykonywane w temperaturze nie niższej niż +5°C i nie wyższej niż +22°C. Wyjątek stanowi farba rozpuszczalnikowa silikonowa (Silenia B), którą można malować przy temperaturze -5°C. Zaleca się, aby temperatura w chwili wykonywania robót malarskich wynosiła:

- a) przy malowaniu farbami wodnymi i wodoroztęczalnymi od 12 do 18°C,
 - b) przy szpachlowaniu i malowaniu farbami olejnymi i olejno-żywicznymi +10°C,
 - c) przy lakierowaniu i powlekanii emalią +20°C (w pomieszczeniu przy zamkniętych oknach), jak również przy malowaniu wyrobami chemoutwardzalnymi i poliuretanowymi.
- Roboty malarskie na zewnętrznych budynkach nie powinny być wykonywane w okresie zimowym, a w okresie letnim podczas opadów atmosferycznych, podczas intensywnego nasłonecznienia malowanych powierzchni lub w czasie wietrznej pogody. Niedopuszczalne jest malowanie powierzchni zawilgconych w dniach deszczowych.

5.8. Izolacja przeciwwilgociowa

Izolacje powłokowe z lepików smółkowych mogą być stosowane w tym samym zakresie co izolacje powłokowe z mas asfaltowych, jednakże w ograniczeniu do obiektów gospodarczych. Nie dopuszcza się wykonywania izolacji powłokowych z lepików smółkowych w budynkach wewnętrznych przeznaczonych na stały pobyt ludzi.

Liczba nakładanych warstw lepiku smółkowego powinna być zgodna z wymaganiami dokumentacji technicznej, lecz nie mniejsza niż dwie, a łącznie grubość tych warstw nie mniejsza niż 2mm. Lepik powinien być podgrzany do 120-140°C, a jego temperatura w trakcie rozprowadzania na podkładzie nie powinna być niższa niż 110°C.

Izolacje powłokowe z żywicy syntetycznych bez wkładek wzmacniających z włókien szklanych mogą być stosowane jako samodzielne izolacje przeciwwilgociowe na powierzchniach do 20 m². Grubość izolacji powłokowych z żywicy syntetycznych nie może być mniejsza niż 0,6 mm.

Izolacje przeciwwilgociowe przeznaczone do ochrony warstw ocieplających (np. podpodłogowych) przed wodą zarobową z zaprawy na niej uktadanej, mogą być wykonane z jednej warstwy papy asfaltowej ułożonej na suchu i sklejonej wyjącznie na zakładkach.

Do klejenia pap asfaltowych należy stosować wyjącznie lepik asfaltowy, a do pap smołowych wyjącznie lepik smołowy odpowiadający wymaganiom państwowych. Mieszanie materiałów smołowych i asfaltowych jest niedopuszczalne.

Grubość warstwy lepiku między podkładem i pierwszą warstwą izolacji oraz między poszczególnymi warstwami izolacji powinno wynosić 1,0-1,5 mm.

Szerokość zakładów papy zarówno podłużnych jak i poprzecznych w każdej warstwie powinna być niemniejsza niż 10cm. Zakłady arkuszy kolejnych warstw papy powinny być przesunięte względem siebie.

Izolacje przeciwwilgociowe mogą być wykonywane jako jednowarstwowe przy zastosowaniu folii izolacyjnych wodoodpornych z PCV lub folii bitumo- i olejo-odpornych z PVC grubości nie mniejszej niż 1,0±0,1 mm.

Folia bitumo- i olejo-odporna może być klejona do podłoża lub uktadana luzem. Do klejenia jej do podłoża należy stosować lepik asfaltowy bez wypelniaczy na gorąco podgrzany do temperatury 160-180°C. Grubość warstwy lepiku powinna wynosić około 1,5mm, a temperatura w chwili zetknięcia z folią nie może być niższa niż 140°C. Obrzeza przyklejonej folii na szerokości zakładów należy chronić przed zanieczyszczeniem lepikiem.

Folie powinny być łączone na zakłady szerokości 3-5 cm. Zakłady należy mocno sklejać cykloheksanem, spawać lub zgrzewać.

Sklejanie zakładów folii lepikiem jest niedopuszczalne. Sklejone cykloheksanem zakłady należy dodatkowo uszczelnić nadkrawędzią uplymioną folią otrzymaną w wyniku rozpuszczenia w cykloheksanem polichloru winylu, plastyfikatora i innych dodatków. Uplymiona folia powinna odpowiadać wymaganiom świadectwa ITB nr 409/80.

5.9. Wbudowywanie stolarki budowlanej

Osadzanie i uszczelnianie stolarki okiennej w ościeżu.

W sprawdzonych i przygotowane ościeże, tj. o naprawionych uszkodzeniach i nierównościach oraz oczyszczonych z pyłu powierzchniach, należy wstawić stolarkę okienną na podkładkach lub listwach.

W zależności od rodzaju łączników zastosowanych do zamocowania stolarki należy osadzić w sposób trwały ich elementy kotwiące w ościeżach.

W ościeżach bezwęgarowych styk ościeżnicy z ościeżem należy po zewnętrznej stronie okna wypelnic kitem trwale plastycznym, a na pozostałej szerokości ościeżnicy uszczelnieniem termozolacyjnym.

Uszczelnienie okna w styku progów betonowego z progiem ościeżnicy może być dokonane przez ułożenie na progu warstwy kitu trwale plastycznego i ustawienie na nim okna. W przypadku progów drewnianego należy ułożyć pionową warstwę kitu, przykrywającą styk progów ze ścianą podoklepną i styk progów z ościeżnicą, aż do przewidzianego do umocowania fartucha z blachy cynkowej lub ocynkowanej.

Obrobki powinny być dostosowane do rodzaju pokrycia blaszanego. Powinny być łączone między sobą na rąbki leżące podwójnie.

5.10. Obróbki z blach

Przed zamocowaniem ościeżnicy należy sprawdzić jej ustawienie w pionie i w poziomie. Szerokość ościeżnicy drewnianej, osadzonej w ścianie działowej o grubości 1/4 lub 1/2 cegły powinna być większa o 3 cm od grubości ściany.

rozmiesszczonych jak zawiasy. głębokość min. 20cm. Każdy stojak powinien być zamocowany w 3 punktach lub bednarki, przybitych do stojaków i wpuszczonych w spoinę poziomą muru na Stojaki ościeżnicy powinny być zamocowane w ścianie za pomocą kotew z płaskownikami

powinny być wpuszczone między listwy. listew powinien być tapczony lub trójkątny. Cegły lub płyty z których wznosi się ściane, zewnętrznych krzewdzi stojaków i nadproża do ich obmurowanej powierzchni. Przekrój W ścianach działowych zamocowaniem ościeżnic są listwy drewniane, przybite wzdłuż

Wbudowywanie ościeżnic drzwi w ściany działowe:

korozja biologiczna,

dopuszczonym do wykonywania tego rodzaju robót, odpornym lub zabezpieczonym przed ościeżnicy w ściany zewnętrzne należy wypełnić na obwodzie materiałem izolacyjnym, uprzednio w ościeżu. Szczeliny powstałe pomiędzy ościeżką a ościeżnicą po osadzeniu haków osadzanych w murze, albo przybijając do klocków drewnianych osadzonych Ościeżnicę po ustawieniu do poziomu i pionu należy mocować za pomocą kotew lub

Odległość między punktami mocowania ościeżnicy nie powinna być większa niż 75cm, a maksymalne odległości od naroży ościeżnicy nie większe niż 30cm.

Wbudowywanie ościeżnic drzwi w mury grube:

Wbudowywanie stolarki drzwiowej

umocowane we wrębie progów ościeżnicy. zewnątrz fragment ściany pod oknem i wykonać obróbki blacharskie dokładnie Po osadzeniu okna należy odpowiednio wyrównać zaprawą cementową ze spadkiem na stosowania w tym celu.

szczeliny między ościeżnicą a ościeżnicą materiałem izolacyjnym dopuszczonym do Zamocowane okno należy uszczelnić pod względem termicznym przez wypełnienie zabronione.

ościeżu, kotew Z, tulei rozpiętych itp. Mocowanie ościeżnic za pomocą gwóźdź jest gwintowanych haków do ościeżnic, wkrętów wkręcanych do drewnianych klocków w Zamocowania ościeżnic należy dokonać za pomocą łączników typu zaczepów, przy zamknięciu dociskając skrzydła do ościeżnicy.

zamykaniu. Skrzydła powinny otwierać się swobodnie, a okucia działać bez zahamowań i Po ustawieniu okna należy sprawdzić sprawność działania skrzydeł przy otwieraniu i przekątny do 1 m, 3mm – do 2m, 4mm – powyżej 2 m długości przekątny.

mm. Różnice wymiarów przekątnych nie powinny być większe niż 2 mm przy długości ościeżnicy. Odchylenie ościeżnicy od płaszczyzny pionowej nie może być większe niż 2 mm na 1 m wysokości okna, jednak nie więcej niż 3 mm na całej długości elementów przekątnych. Dopuszczalne odchylenie od pionu i poziomu nie powinno być większe niż 2 mm na 1 m wysokości okna należy sprawdzić w poziomie i w pionie oraz dokonać pomiaru

5.11 Roboty ociepleniowe

Na poszczególnych etapach robót ociepleniowych należy przestrzegać spełnienia wymagań dotyczących podłoża, materiałów, warstwy zbrojonej, wyprawy tynkarskiej, mocowania materiału termoizolacyjnego, obróbek blacharskich.

Podłoże powinno być równe, płaskie, nośne o wytrzymałości co najmniej 0,08MPa, wolne od zabrudzeń, pyłu, tłuszczu oraz łuszczących się powłok malarskich i tynków cienkowarstwowych. Sprawdzenia wyglądu powierzchni podłoża należy dokonać wizualnie w świetle rozproszonym.

Dopuszczalne odchylenia powierzchni ściany od płaszczyzny powinny wynosić max - 4mm i +2mm. Pomiaru należy dokonywać łata długości 2m, z dokładnością do 1mm. Oceny stanu podłoża i określenia jego przygotowania dokonuje Inżynier.

Materiały muszą mieć certyfikaty lub deklaracje zgodności z dokumentami odniesienia podanymi w projekcie technicznym. Ponadto powinny spełniać wymagania dotyczące wyglądu zewnętrznego (sprawdzenie dokonuje się wizualnie, okiem nieuzbrojonym w świetle dziennym).

Elementy elewacji takie jak okna, drzwi, parapety muszą być zamocowane przed rozpoczęciem robót ocieplających. Trzeba również zwrócić uwagę na zachowanie odpowiedniej odległości zakachczenia obróbek blacharskich od powierzchni elewacji oraz odpowiednie ich wyprofilowanie umożliwiające prawidłowe odprowadzenie wód opadowych.

6. KONTROLA JAKOŚCI ROBÓT

6.1. Zasady kontroli jakości robót

Ogólne zasady kontroli jakości robót muszą być zgodne z wymaganiami dotyczącymi kontroli jakości robót zawartych w Polskich Normach, „Warunkach technicznych wykonania i odbioru robót budowlano-montażowych” [9] oraz z „Wymaganiami ogólnymi” Specyfikacji Technicznej D-M-00.00.00.

Kontrola związana z wykonaniem poszczególnych elementów konstrukcyjnych powinna być przeprowadzona w czasie wszystkich faz robót zgodnie z wymaganiami odpowiednich norm. Wyniki przeprowadzonych badań należy uznać za dodatnie, jeżeli wszystkie wymagania dla danej fazy robót zostały spełnione. Jeśli którekolwiek z wymagań nie zostało spełnione, należy daną fazę robót uznać za niezgodną z wymaganiami normy i po wykonaniu poprawek przeprowadzić badania ponownie.

6.2. Kontrola jakości wyrobów ściennych i zapraw

a) dostarczane na plac budowy materiały i zaprawy należy kontrolować pod względem ich jakości. Zasady dokonywania takiej kontroli powinien ustalić kierownik budowy w porozumieniu z inspektorem nadzoru inwestorskiego

b) kontrola jakości polega na sprawdzeniu czy dostarczone materiały i wyroby mają zaświadczenie o jakości wystawione przez producenta oraz na sprawdzeniu właściwości technicznych dostarczonego wyrobu na podstawie tzw. badań doraznych w przypadku braku zaświadczenia o jakości lub gdy zachodzi obawa, że dostarczone wyroby nie odpowiadają wymaganym normom lub świadectwom ITB, należy przeprowadzić we własnym zakresie badania makroskopowe, a w razie potrzeby i laboratoryjne, zgodnie z obowiązującymi dla tych materiałów i wyrobów normami

d) w przypadku, gdy zaprawa wytwarzana jest na placu budowy, należy kontrolować jej markę i konsystencję w sposób podany w obowiązującej normie

e) wyniki odbioru materiałów i wyrobów powinny być każdorazowo wpisywane do dziennika budowy

6.3. Kontrola jakości tynków

Przy odbiorze tynków sprawdza się ich grubość, gładkość oraz przyczepność do podłoża całej powierzchni.
Dopuszczalne nachylenie powierzchni i krawędzi oraz przecinających się płaszczyzn tynków zwykłych wewnątrz jak w tabeli:

Dopuszczalne odchylenia dla tynków zwykłych wewnątrz:

Kategoria tynku	Odchylenie powierzchni tynku od płaszczyzny odchylenia	pionowego	poziomego	
			Odchylenie powierzchni i krawędzi od kierunku pionowego	przewidziane
0, I, II	Nie podlegają sprawdzeniu			
II	nie większe niż 4 mm na długości tynku na kontrolnej 2 m.	nie większe niż 3 mm na 1 m.	nie większe niż 4 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 10 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)	nie większe niż 4 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 10 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)
III	nie większe niż 3 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 4 mm w pomieszczeniach 3,5 m. więcej niż 2 m. więcej niż 3 mm na całej długości tynku kontrolnej 2 m.	nie większe niż 3 mm. więcej niż 6 mm w pomieszczeniach 3,5 m. więcej niż 4 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)	nie większe niż 2 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 3 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)	nie większe niż 3 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 6 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)
IV	nie większe niż 2 mm i w liczbie nie pomniejsz. do 3,5 m. więcej niż 2 mm na całej długości tynku kontrolnej 2 m	nie większe niż 1,5 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 3 mm w pomieszczeniach 3,5 m. więcej niż 4 mm w pomieszczeniach powyżej 3,5 m	nie większe niż 2 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 3 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)	nie większe niż 2 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 3 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)
IVF	nie większe niż 2 mm i w liczbie nie pomniejsz. do 3,5 m. więcej niż 2 mm na całej długości tynku kontrolnej 2 m	nie większe niż 1,5 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 3 mm w pomieszczeniach 3,5 m. więcej niż 4 mm w pomieszczeniach powyżej 3,5 m	nie większe niż 2 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 3 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)	nie większe niż 2 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 3 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)
IVW	nie większe niż 2 mm i w liczbie nie pomniejsz. do 3,5 m. więcej niż 2 mm na całej długości tynku kontrolnej 2 m	nie większe niż 1,5 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 3 mm w pomieszczeniach 3,5 m. więcej niż 4 mm w pomieszczeniach powyżej 3,5 m	nie większe niż 2 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 3 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)	nie większe niż 2 mm na 1 m i ogółem nie więcej niż 3 mm na całej powierzchni między przegrodami pionowymi (ściany, belki itp.)

Odchylenia promieni krzywizny powierzchni faset, wnęk itp. od projektowanego promienia nie powinny być większe niż:

- a) dla tynków kategorii II i III - 7 mm
- b) dla tynków kat. IV i IVF - 5 mm

Dopuszczalne odchylenia od pionu powierzchni i krawędzi zewnętrznych tynków kat. II-IV nie powinny być większe niż:

- a) na całej wysokości kondygnacji - 10 mm,
- b) na całej wysokości budynku - 30 mm.

Dopuszczalne są miejscowe nierówności tynków pospłitych o szerokości i głębokości 1 m i długości do 50 mm w liczbie 3 nierówności na 10 m² tynku.

W tynkach pospłitych dopuszcza się występowanie nierówności powierzchni o głębokości tub wypukłości do 4 mm na całej długości tynku kontrolnej (2m).

Tynki nie przewidziane do malowania powinny mieć na całej powierzchni barwę o jednakowym natężeniu, bez smug i plam.
Wymagania te nie dotyczą tynków surowych - rapowanych, wyrownianych kielnią, ściąganych pacą i pedzlowanych.

Dla wszystkich odmian tynków są niedopuszczalne następujące wady
a) wykłoty w postaci nalotu wykrystalizowanych na powierzchni tynków rozтворów soli, przenikających z podłoża, plesń itp.,

- b) trwałe ślady zacieków na powierzchni,
- c) odstawianie, odparzenia i pęcherze wskutek niedostatecznej przyczepności pyłku do podłoża.
- d) wypływy i spękania
- e) pęknięcia
- f) widoczne miejscowe nierówności wznikające z techniki wykonywania tynku, np. ślady wyglądania tynków dla tynków doborowych kat.IV
- Minimalna przyczepność tynku do podłoża z cegły, pustaków lub bloków betonowych powinna wynosić:
- a) dla tynków wapiennych - 0,01 MPa
- b) dla tynków cementowo-wapiennych, gipsowo-wapiennych i cementowo-glinianych - 0,025 MPa
- c) dla tynków gipsowych - 0,04 MPa
- d) dla tynków cementowych - 0,05 MPa.

6.4. Kontrola powłok malarskich

Przy malowaniu farbami emulsyjnymi powłoki powinny być:

a) niezmywalne przy stosowaniu środków myjących i dezynfekujących (z wyjątkiem spirytusu), odporne na tarcie na sucho i na szorowanie przy myciu roztworem środka myjącego oraz na reemulgację,

b) dawać aksamiłno-matowy wygląd pomalowanej powierzchni,

c) barwa powłok jednolita i równomierna, bez smug, plam, zgodna ze wzorcem producenta,

d) powierzchniowo bez uszkodzeń, smug, prześwitów, plam i śladów pędla. Nie dopuszcza się spękań, łuszczenia się powłok, odstawiania od podłoża oraz widocznych łężeń lub poprawek. Dopuszcza się chropowatość powłoki odpowiadającą rodzajowi faktury pokrywającego podłoża. Powłoki nie powinny wykazywać rozcierających się grudek pigmentów i wypłiniaczy.

Powłoki z farb olejnych i syntetycznych nawierzchniowych powinny mieć barwę jednolitą zgodną ze wzorcem, bez śladów pędla, smug, zacieków, uszkodzeń, zamarszczeń, pęcherzy, plam i zmian odcienia. Dopuszcza się chropowatość powłoki odpowiadającą rodzajowi faktury pokrywającego podłoża lub podkładu; powłoka powinna być przesywna i pokrywać podłoże lub podkład, które nie powinny być dostarczane okiem uzbrojonym. Dopuszcza się nieznaczne miejscowe prześwity wyjątkowo przy powłokach jednowarstwowych.

Powłoki powinny mieć jednolity połysk, a powłoki matowe powinny być jednolicie matowe lub półmatowe. W przypadku powłok jednowarstwowych dopuszcza się nieznaczne miejscowe zmatowienia oraz różnice w odcieniu. Przy malowaniu dwu- lub trzyczynowym pierwsza warstwa powłoki powinna być wykonana z farby do gruntowania ogólnego stosowania lub z farby ochronnej, a następnie z farb nawierzchniowych. Przy dwukrotnym i trzyczynowym malowaniu olejnym farbą rdzochronną należy stosować farby różniące się między sobą odcieniem lub intensywnością barwy. Wszystkie powłoki z farb nawierzchniowych powinny wytrzymywać próbe na: wycieranie, zarysowanie, zmywanie wodą z mydłem, przyczepność i wsiąkliwość.

Powłoki z emalii olejnych lub syntetycznych powinny odpowiadać wszystkim wymaganiom podanym dla powłok farb olejnych, z tym że powinny one mieć połysk lakierowy i wytrzymywać dodatkowo próbe badania trwałości powłoki.

Badania powłok przy ich odbiorach należy przeprowadzać po zakończeniu ich wykonania w następujących terminach:

a) powłoki z farb emulsyjnych - nie wcześniej niż po 7 dniach,

b) powłoki z farb olejnych, syntetycznych oraz lakierów i emalii - nie wcześniej niż po 14 dniach.

Badania techniczne należy przeprowadzać przy temperaturze powietrza nie niższej niż +5°C i przy wilgotności względnej powietrza nie wyższej niż 65%, oraz podczas pogody bezdeszczowej.

Sprawdzenie wyglądu zewnętrznego powłok malarskich polega na: stwierdzeniu równomiernego rozłożenia farby, jednolitego natężenia barwy i zgodności ze wzorcem producenta, braku przeswitu i dostarczonych skupisk lub grudek nieroztartego pigmentu lub wypętniaczy, braku pian, smug, zacieków, pęcherzy, odstających płatków powłoki, widocznych okiem nieuzbrojonym śladów pędzla itp., w stopniu kwalifikującym odbieraną powierzchnię malowaną do powłok o dobrej jakości wykonania.

Sprawdzenie zgodności barwy powłoki ze wzorcem polega na porównaniu, w świetle rozproszonego, barwy wyschniętej powłoki malarskiej z barwą wzorca, który w przypadku nakładania powłok bez podkładu wyrównawczego na tynki i betony powinien być wykonany na takim samym podłożu, o powierzchni możliwie zbliżonej do faktury podłoża.

Sprawdzenie odporności powłoki na wycieranie polega na lekkim, kilkakrotnym potarciu jej powierzchni miękką, wehnianą lub bawełnianą szmatką kontrastowego koloru. Powłoka jest odporna na wycieranie, jeśli na szmatce nie wystąpią ślady farby.

Sprawdzenie odporności na ścieranie powłok lakierowych należy wykonywać zgodnie z wyznaniami normy państwowej.

6.5. Kontrola robót ociepleniowych

Na poszczególnych etapach robót ociepleniowych należy przestrzegać spełnienia wymagań dotyczących podłoża, materiałów, warstwy zbrojonej, wyprawy tynkarskiej i obróbek blacharskich.

Zakres kontroli obejmuje:

- podłozę – zakres i sposób jego przygotowania wynikający z projektu technicznego
- materiały – sprawdzenie ich jakości oraz zgodności z projektem i dokumentami dopuszczającymi do stosowania
- kontrolę międzyoperacyjną – obejmującą przyklejenie płyty izolacyjnych oraz wykonanie warstwy zbrojonej
- końcówę – obejmującą wykonanie wyprawy tynkarskiej i obróbek blacharskich.

6.6. Certyfikaty i deklaracje

Inżynier może dopuścić do użycia tylko te materiały, które posiadają:

- a) certyfikat na znak bezpieczeństwa wykazujący, że zapewniono zgodność z kryteriami technicznymi określonymi na podstawie Polskich Norm, aprobat technicznych oraz właściwych przepisów i dokumentów technicznych,
- b) deklarację zgodności lub certyfikat zgodności z:
 - Polską Normą lub
 - aprobatą techniczną, w przypadku wyrobów, dla których nie ustanowiono Polskiej Normy, jeżeli nie są objęte certyfikacją określoną w pkt.1 i które spełniają wymogi SST.

Produkty przemysłowe muszą posiadać w/w dokumenty wydane przez producenta, a w razie potrzeby poparte wynikami badań wykonanych przez niego. Kopie wyników tych badań będą dostarczone przez Wykonawcę Inżynierowi.

Jakiegokolwiek materiały, które nie spełniają tych wymagań będą odrzucone.

7. OBMIAR ROBÓT

Ogólne zasady obmiaru robót podano w Specyfikacji Technicznej D-M-00.00.00 "Wytyczne ogólne" pkt. 7.0.

Jednostkami obmiarowymi dla prac związanych z wykonaniem elementów konstrukcyjnych są:

- dla robót betonowych, murowych – m³
- dla robót ziemnych – m³
- dla robót rozbiórkowych - m³
- dla robót przygotowania i montażu zbrojenia – t

8. ODBIÓR ROBÓT

8.1. Ogólne zasady odbioru

Ogólne zasady odbioru robót podano w Specyfikacji Technicznej D-M-00.00.00 "Wytyczne ogólne" pkt 8.0.

W zależności od ustalen SST, roboty podlegają następującym etapom odbioru:

- a) odbiorowi robót zamikających i ulegających zakryciu,
- b) odbiorowi częściowemu,
- c) odbiorowi ostatecznemu,
- d) odbiorowi pogwarancyjnemu.

Odbiór robót zamikających i ulegających zakryciu polega na finalnej ocenie ilości i jakości wykonanych robót, które w dalszym procesie realizacji ulegną zakryciu.

Odbiór robót zamikających i ulegających zakryciu będzie dokonany w czasie umozliwiający wykonanie ewentualnych korekt i poprawek bez hamowania ogólnego postępu robót.

Odbiór częściowy polega na ocenie ilości i jakości wykonanych części robót. Odbioru częściowego robót dokonuje się wg zasad jak przy odbiorze ostatecznym robót. Odbioru robót dokonuje inspektor nadzoru.

Odbiór ostateczny polega na finalnej ocenie rzeczywistego wykonania robót w odniesieniu do ich ilości, jakości i wartości.

Odbiór pogwarancyjny polega na ocenie wykonanych robót związanych z usunięciem wad stwierdzonych przy odbiorze ostatecznym i zaistniałych w okresie gwarancyjnym.

8.2. Odbiór robót murowych

8.2.1. Podstawa odbioru robót murowych

- a) dokumentacja techniczna
- b) dziennik budowy
- c) zaświadczenia o jakości materiałów i wyrobów dostarczonych na budowę przez producentów
- d) protokoły odbioru materiałów i wyrobów
- e) wyniki badań laboratoryjnych, jeśli takie były zlecane
- f) ekspertyzy techniczne w przypadku, gdy były wykonywane przed odbiorem budynku

Odbiór robót murowych powinien się odbywać przed wykonaniem tynków i innych robót wykończeniowych, ale po osadzeniu stolarki.

8.2.2. Odbiór techniczny robót

Odbiór robót przeprowadza się przez sprawdzenie na podstawie oględzin i pomiarów wytrywkowych zgodności wykonania murów z technicznymi warunkami wykonania i obowiązuje zasadami wiązania.

W szczególności podlega sprawdzeniu:

(a) zgodność kształtu i głównych wymiarów muru z dokumentacją techniczną (sprawdzenie dopuszczalnych odchylek)

(b) grubość muru

(c) wymiary otworów okiennych i drzwiowych

(d) pionowość powierzchni i krawędzi

(e) poziomność warstw cegieł

(f) grubość spoin i ich wypełnienie

(g) zgodność użytych materiałów z wymaganiami projektu

8.3. Odbiór robót betonowych i zbrojarskich

8.3.1. Odbiór robót zbrojarskich

Odbiór robót polega na porównaniu wykonanego zbrojenia z rysunkami roboczymi i sprawdzeniu:

- zgodności użytego rodzaju stali z założeniami w rysunkach technicznych
- przekrojów prętów i ich liczby w deskowaniu
- prawidłowości wykonania połączeń prętów
- prawidłowości rozmieszczenia prętów i strzemion
- prawidłowości wykonania odległości prętów zbrojenia i strzemion od poszczególnych deskowania

Dodatkowo należy sprawdzić wnętrze deskowania, a wszelkie zamieczyczenia należy usunąć.

Odbiór robót zbrojarskich powinien być potwierdzony wpisem do dziennika budowy przez odbierającego.

8.3.2. Odbiór robót betonowych

Odbiór robót betonowych musi być zgodny z „Warunkami technicznymi wykonania i odbioru robót budowlano-montazowych” [1].

Należy sprawdzić cechy geometryczne wykonanej konstrukcji betonowej lub elementów przez porównanie jej z rysunkami roboczymi. Należy również sprawdzić prawidłowość ustalenia elementów zabetonowywanych, prawidłowość połączeń, położenia elementu w planie oraz rzędnych wysokościowych.

Odchylenia od wymiarów i położenia nie mogą przekraczać wartości dopuszczalnych. Przy odbiorze budowli powinny być przedłożone następujące dokumenty:

- rysunki robocze z naniesionymi na nich wszystkimi zmianami, jakie zostały zatwierdzone i
- wprowadzone w czasie budowy, a przy istotniejszych zmianach rysunki wykonawcze
- dokumenty stwierdzające uzgodnienie dokonanych zmian
- dziennik robót
- wyniki badań kontrolnych betonu
- protokoły deskowań przed rozpoczęciem betonowania
- protokoły odbioru zbrojenia przed ich zabetonowaniem
- protokoły z pośredniego odbioru elementów konstrukcji lub robót zamikających

8.4. Odbiór robót montażowych

- 8.4.1. Podstawa odbioru obiektu budowlanego
- pełna dokumentacja robocza zmontowanego obiektu
 - zaświadczenia o jakości prefabrykatów
 - protokoły odbioru prefabrykatów na placu budowy
 - wyniki badań wytrzymałości betonu oraz zapraw
 - protokoły odbioru fundamentów
 - protokoły odbioru poszczególnych kondygnacji, segmentów itp.
 - Dziennik budowy
 - Protokoły orzeczeń, ekspertyz oraz inne dokumenty związane z realizacją obiektu,
- 8.4.2. Kontrola dokumentacji budowlano-montażowej
- kompletność dokumentacji
 - kompletność zaświadczeń o jakości użytych materiałów
 - prawidłowość i kompletność protokołów odbioru prefabrykatów w wytwórni i na placu budowy
 - prawidłowość i kompletność protokołów z odbiorów częściowych
 - prawidłowość prowadzenia dziennika budowy i kompletność zapisów
- 8.4.3. Kontrola jakości wykonania konstrukcji
- sprawdzenie zgodności z projektem
 - sprawdzenie prawidłowości usunięcia wad i usterek stwierdzonych odbiorami częściowymi
 - sprawdzenie prawidłowości przebiegu odbiorów bieżących i częściowych
 - sprawdzenie prawidłowości wykonania zaleceń z dodatkowych badań i ekspertyz

8.5 Odbiór robót drewnianych

- W zależności od rodzaju robót i warunków występujących na budowie odbiór konstrukcji z drewna może być przeprowadzony częściowo w trakcie robót (odbior międzyoperacyjny) oraz po zakończeniu robót.
- Przebieg i rozmieszczenie elementów powinno być zgodne z dokumentacją techniczną. Do odbioru robót powinny być przedłożone dziennik budowy oraz dokumentacja wykonawcza wraz z naniesionymi na projekcie zmianami dokonanymi w trakcie wykonywania konstrukcji i realizacji budowy.
- Odstępstwa od postanowień projektu powinny być uzasadnione zapisem w dzienniku budowy i potwierdzone przez nadzór techniczny albo innym równorzędnym dokumentem. Podstawą do oceny technicznej konstrukcji drewnianych jest sprawdzenie jakości:
- budowanych materiałów
 - wykonania elementów przed ich zmontowaniem
 - gotowej konstrukcji
- Badanie materiałów przewidzianych w projekcie do wykonania konstrukcji powinno być dokonane przy dostawie tych materiałów.
- Badania elementów przed ich zmontowaniem powinny obejmować:
- sprawdzenie wykonania połączeń na zgodność z wymaganiami
 - sprawdzenie wymiarów poszczególnych elementów należy przeprowadzić za pomocą pomiaru taśmą lub inną miarą stalową z podziałką milimetrową przez stwierdzenie ich zgodności z dokumentacją techniczną
 - sprawdzenie wilgotności drewna

8.6 Odbiór obróbek z blach

Sprawdzenie wyglądu zewnętrznego obróbek polega na oględzinach pokrycia i stwierdzeniu braku dziur i pęknięć, odchylen rąbków lub zwojów od linii prostej, prostopadłości złącza do okapu itp.

Ponadto należy sprawdzić:

- umocowanie i rozstawienia zabek, łapek i języków
 - łączenie i mocowanie arkuszy (w złączach prostopadłych i równoległych do kalenicy, w narożach, korytach i koszach dachowych)
 - wykonanie i umocowanie pasów usztywniających
- Sprawdzenie zamocowania blach fałdowych należy dokonać wzrokowo, a w przypadku wątpliwości dokonać pomiaru szerokości zakładu poprzecznego z dokładnością do ± 1 cm.

8.8. Odbiór robót termoz izolacyjnych

W trakcie wykonywania ocieplenia należy dokonywać odbiorów częściowych tych elementów które zostają zakryte w późniejszych etapach. Należy go przeprowadzać w

następujących fazach wykonywania robót:

- po dostarczeniu materiałów na budowę
 - po przygotowaniu podłoża
 - odbiór po zamocowaniu płyt izolacyjnych i po wykonaniu warstwy zbrojonej
 - odbiór końcowy – obejmujący wykonanie wyprawy tynkarskiej i obróbek blacharskich
- Przy odbiorze materiałów na budowie należy stwierdzić, czy zostały one dostarczone wraz z zaświadczeniem o jakości wystawionym przez producenta na podstawie badań kontrolnych. Sprawdzenie materiałów powinno być dokonane zgodnie z normami lub świadectwem dopuszczenia do stosowania w budownictwie.

Odbiór przygotowanego podłoża pod ocieplenie powinien obejmować:

- sprawdzenie spadków, równości, czystości i suchości podłoża
- sprawdzenie jakości wykonania parozizolacji jeśli jest ona przewidziana
- sprawdzenie warstwy ocieplającej powinien obejmować:
- sprawdzenie czy rodzaj i jakość materiałów są zgodne z projektem budowlanym
- sprawdzenie czy grubość warstwy ocieplającej jest wystarczająca do uzyskania wymaganej wartości współczynnika przenikania ciepła „u” przegrody
- sprawdzenie czy materiał termoz izolacyjny nie uległ zawilgoceniu

- sprawdzenie ciągłości warstwy izolacyjnej, prawidłowości ułożenia (szczególnie, gdy zastosowano kilka warstw płyt) oraz przylegania do podłoża
 - w przypadku zastosowania styropianu – sprawdzenie, czy nie styka się on z materiałami zawierającymi w swym składzie rozpuszczalniki lub substancje oleiste (lepiki na zimno, lepiki smołowe, kleje zawierające rozpuszczalniki organiczne).
- Odbiór ostateczny powinien polegać na sprawdzeniu wyników międzyfazowych oraz sposobu zabezpieczenia warstwy termoz izolacyjnej przed zawilgoceniem opadami atmosferycznymi.

8.9. Odbiór wykonania osadzenia stolarki otworowej

Odbioru w budowania okien i drzwi dokonuje się po ich ostatecznym osadzeniu na

stałe.

Odbiór osadzenia ościeżnic powinien być przeprowadzony przed otynkowaniem ościeży lub ścian.

Ościeżnice winny być osadzone pionowo i nie mogą wykazywać luzów w miejscach połączeń z murem. Odchylenie ościeżnic drzwiowych i okiennych od pionu lub poziomu nie może przekraczać 2mm na 1 m ościeżnicy, nie więcej jednak niż 3mm na całą ościeżnicę.

Luzy przy pasowaniu budowanych okien i drzwi jednoskrzydłowych nie mogą być większe niż 3mm, a przy pasowaniu drzwi dwuskrzydłowych nie większe niż 6mm.

Zamknięcie skrzydła okien lub drzwi nie powinno przy poruszaniu za klamkę lub ołówek wykazywać żadnych luzów. Otwarte skrzydła drzwiowe lub okienne nie mogą się same zamykać. Szczelność okna sprawdza się przez włożenie w dowolnym miejscu pomiedzy ościeżnicę a ramiakiem paska papieru pakowego o szerokości 2 cm. Jeżeli po zamknięciu okna pasek nie daje się wyciągnąć bez zerwania okna uznaje się za szczelne. Okucia elementów powinny być zamocowane w sposób trwały.]

Wszelkie obróbki blacharskie (dokładność osadzenia okapników), jakość osadzenia i uszczelnienia parapetów nie mogą budzić żadnych zastrzeżeń.

8.10. Odbiór obróbek blacharskich

Sprawdzenie zabezpieczeń dachowych polega na sprawdzeniu dokładności wykonania przy kominach, murach, wywiewkach, wywiewkach itp.

Sprawdzenie rynien polega na stwierdzeniu zgodności z wymaganiami w zakresie wymiarów, pozostałości i wykonania rynien oraz połączeń ich poszczególnych odcinków i przy rurach spustowych. Należy sprawdzić rozmieszczenie uchwyłów i sposób wyrobienia w nich spadku podłuznego oraz usytuowanie krawędzi zewnętrznnej linii poziomej i linii stanowiącej przedłużenie powierzchni pokrycia. Należy również stwierdzić, czy rynny nie mają dziur i pęknięć.

Sprawdzenie rur spustowych polega na stwierdzeniu zgodności w zakresie wymiarów, pozostałości i wykonania rur oraz połączeń ich w złączach pionowych i poziomych, umocowania ich w uchwyłach, spoinowania i prostoliniowości. Należy również sprawdzić czy rury nie mają pęknięć i dziur.

9. PODSTAWA PŁATNOŚCI

Wymagania ogólne dotyczące podstawy płatności podano w Specyfikacji Technicznej D-M-00.00.00 "Wymagania ogólne" pkt 9.0.

Podstawą płatności jest cena jednostkowa skalkulowana przez Wykonawcę za jednostkę obmiarową ustaloną dla danej pozycji kosztorysu.

10. PRZEPISY ZWIĄZANE

1. PN-B-03264 - Konstrukcje betonowe, żelbetowe i sprężone
2. PN-90/B-03200 - Konstrukcje stalowe – obciążenia statyczne i projektowanie
3. PN-82/H-93215 – Właściwości mechaniczne stali.
4. PN-B-19701 – Cementy powszechnego użytku
5. PN-82/B-02000 - Obciążenia budowli
6. PN-82/B-02001 - Obciążenia stali
7. PN-82/B-02003 - Podstawowe obciążenia technologiczne i montażowe
8. PN-81/B-03020 - Posadowienie bezpośrednie budowli
9. PN-B-03002 – Konstrukcje murowe nie zbrojone
10. PN-B-12069 – Wyroby budowlane ceramiczne
11. PN-90B-14501 – Zaprawy budowlane zwykłe.
12. PN-88/B-06250 – Beton zwykły
13. PN-86/B-06712 – Kruszywa mineralne do betonu.
14. PN-91/B-06716 – Kruszywa mineralne–piaski i żwiry filtracyjne–wymagania techniczne.
15. PN-91/H-93407 – Dwuteowniki normalne
16. PN-91/B-01813 – Antykorozyjne zabezpieczenia w budownictwie – konstrukcje betonowe i żelbetowe – zabezpieczenia powierzchniowe – zasady doboru.
17. PN-B-06200 Konstrukcje stalowe budowlane. Warunki wykonania i odbioru
18. PN-68/B-10020 Roboty murowe z cegły. Wymagania i badania przy odbiorze
19. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U.Nr 89, poz. 414).
20. Zarządzenie Ministra Gospodarki Przemysłu i Budownictwa z dnia 15 grudnia 1994 w sprawie dziennika budowy oraz tablicy informacyjnej (M.P.Nr 2 z 1995 r., poz. 29).
21. Lenkiewicz Wł.: Naprawy i modernizacja obiektów budowlanych. Oficyna wydawnicza
22. Mastowski E., Spizewska D. Wzmocnianie konstrukcji budowlanych – Wydawnictwo Arkady 2000
23. Thierry J., Zaleski S. – Remonty budynków i wzmocnianie konstrukcji
24. Poradnik majstra budowlanego – Wydawnictwo Arkady 1996
25. Praca zbiorowa: Warunki techniczne wykonania i odbioru robót budowlanych. Tom I. Budownictwo ogólne. Wydawnictwo Arkady. Warszawa 1989 r.
26. Inne opracowania i normy niezbędne do prawidłowej realizacji przedmiotowego zadania

OPRACOWAŁ

mgr inż. Andrzej Horodeński